

AL
press

edice
KLOKAN

NORA
ROBERTSOVÁ

*Kde
končí
řeka*

NORA
ROBERTSOVÁ

Kde
končí
řeka

 edice
KIOKAN

Copyright © 1999 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2002
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu RIVER'S END
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., FrýdekMístek,
v edici Klokan, 2002
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-757-0

Mamince a tátovi.

Díky, že jste moji.

*V hloubi lesa krásný stín,
já ale sliby vyplním
a dál se vydám před spaním
a dál se vydám před spaním...*

ROBERT FROST

Prolog

Netvor se vrátil. Páchl po krvi a hrůze.

A ona neměla na vybranou. Musela utíkat, tentokrát přímo k němu.

Zázračný zelený les, který dřív považovala za svou svatyni, se změnil v noční můru. Majestátní stromy už nepřipomínaly velkolepost přírody, ale působily jako past, v níž ona mohla uvíznout, ale on se dobře skrýt. Třpytivý mechový koberec se jí na jednu lepil k botám jako bažina. Rozrážela křehké kapradiny, klopýtala o nahnilá polena. Prostor kolem ní i v ní začal vyplňovat děsivý zelený stín, jenž šeptal její jméno.

Lišvy, láska moje, budu ti něco vyprávět...

Několikrát vzlykla a znovu prožívala ten starý strach a pocit ztráty. Krev na jejích rukou už studila jako led.

Začalo pršet. Dešťové kapky bubnovaly do větví a na mechchem obrostlých kmenech se měnily v pramínky. Svět zavoněl vlhce, přezrále a hladově.

V tu chvíli zapomněla, zda je oběť, nebo lovec. Jen instinktivně tušila, že v útěku je její spása.

Budťo najde ona jeho, anebo on ji. Pak bude konečně po všem. Jen se nesmí zachovat jako zbabělec. A pokud je na světě aspoň trochu spravedlnosti, muž, kterého miluje, bude ještě naživu.

Sevřela jeho krev v pěsti a držela se jí jako poslední naděje.

Rychlými kroky rozrážela mlžný opar. V hrudi, ve spáncích i konečcích prstů jí bušilo srdce pekelným rytmem.

Nad hlavou zaslechla praskot, a když uskočila, dopadla na zem větev zatížená vodou, větrem a časem.

Malá smrt pro nový život.

Stiskla v ruce jedinou zbraň, co měla, a byla rozhodnutá ji použít, aby přežila.

V temně zeleném přísvitu lesa zahlédla stín netvora, kterého znala ze svých těžkých snů.

Byl pokrytý krví a díval se na ni.

Olivie

*Kdo by měl za zlé prostému dítěti,
že bez díky bere každý vdech?
Co může vědět o smrti?*

WILLIAM WORDSWORTH

Olivii byly teprve čtyři, když se netvor objevil. Pronikal do jejích snů, které byly příliš skutečné, a krvavými rukama ničil nevinnost, po níž obludy nejvíc touží.

Jedné letní noci, kdy měsíc plně zářil jako dětské srdce a vzduch voněl po růžích a jasmínu, vpadl do jejich domu, aby zabíjel a nechal za sebou neproniknutelnou tmou a zápach krve.

Od té chvíle se všechno změnilo. Nádherný dům s bezpočtem pokojů a akry lesklých podlah nesl už navzdýcky stopu jeho přízraku a Oliviiiny ztracené nevinnosti.

Maminka tvrdila, že netvoři neexistují. Že se jí to jen zdá a sny jsou jen sny. Ale tu noc, kdy obludu viděla, slyšela i cítila, ji maminka nemohla utěšit.

Nezůstal nikdo, kdo by seděl u její postele, hladil ji po vlasech a vyprávěl pohádky před usnutím.

Nejlepší příběhy vymýšlel tatínek. Takové bláznivé, o růžových žirafách a dvouhlavých kravách. Jenže pak onemocněl a dělal nepěkné věci. Taky začal mluvit silným, hrubým hlasem, který mu ani nepatřil. A odstěhoval se. Maminka říkala, že musí pryč, dokud se zase neuzdraví. Jen občas za ní chodil na návštěvu, ale po celou dobu s nimi seděla v pokoji maminka, teta Jamie nebo strejda David.

Jednou se Olivie směla podívat do jeho nového domu na pláži. Jamie a David ji tam zavedli a ona užasle pozorovala, jak se za prosklenou stěnou zvedají obrovské mořské vlny a pak se táhnou do nekonečna, až tam, kde nadobro splývaly s nebem.

Pak ji chtěl tatínek vzít na pláž a stavět si s ní z písku hrady. Ale teta řekla ne. To se nesmí. Začali se hádat, nejdřív jen tak tiše, jako by dítě bylo hluché. A Olivie se opravdu zařekla, že nechce slyšet, jak zvyšují hlas, jak otec tetě ošklivě nadává a strýc varuje:

Pozor, Same, pozor. Tímhle si nepomůžeš! Zírala dál na moře, protože ji ty jejich hlasy pálily v hrdle a svíraly žaludek.

Nakonec teta prohlásila, že už musí domů, a odnesla ji zpět do auta. Olivie zamávala přes její rameno, ale tatínek jen stál a díval se za ní s rukama zaťatýma v pěst.

Už nikdy do toho domu nesměla.

Jenže všechno začalo mnohem dřív.

Asi tu noc, kdy tatínek vešel do jejího pokoje a probudil ji. Chodil sem tam a něco si pro sebe mumlal. Znělo to drsně, ale ona se nebála, vždyť to byl přece její tatínek. Ani když mu měšíc ozářil divně zkrivenou tvář a lesklé oči. Neměla strach.

Vzrušeně se posadila na posteli. Na nočním stolku hrála skříňka s Modrou vílou z *Pinokia* písničku „Až bude padat hvězdička“.

Olivie se ospale usmála. „Povíš mi pohádku, tati?“

„Něco ti povím, miláčku.“ Otočil se a zadíval se na dceru – na malý uzlík rozčuchaných blond vlasů s velkýma hnědýma očima –, ale neviděl víc než svůj vztek. „Budu ti vyprávět o krásné čubce, co se naučila lhát a podvádět.“

„A kde ta čubička bydlela, tati?“

„Cože?“

„Ta krásná čubička.“

To už děsivě vycenil zuby. „Ty mě neposloucháš! Jsi stejná jako ona! Řekl jsem čubka, krucinál, *kurva!*“

Olivie sebou trhla a v ústech pocítila podivnou kovovou pachů. Ještě netušila, že je to strach, který zatím nepoznala. „Co je to kurva?“

„Tvoje matka. Ta tvoje mizerná matka.“ Jedním prudkým pohybem smetl z jejího stolku hrací skříňku a několik dalších pokladů. Všechno se roztříštilo na podlaze.

Olivie se schoulila do klubíčka a dala se do pláče.

Rozkřičel se na ni a zároveň se omlouval. *Hned přestaň řvát!* Prý koupí novou hrací skříňku. Když se k ní naklonil, byl cítit zvláště, jako salon po nějaké party pro dospělé, než Rosa stihla uklidit.

Pak příběhla maminka. Měla rozpuštěné vlasy a bílý župan za ní vlál.

„Same, co to proboha děláš?! No tak, Livvy, zlato, no tak, neplač. Tatínek to tak nemyslel.“

Při pohledu na ty dvě světlé hlavy ho zachvátila lítost. Pociťtil šok z toho, že drží pěsti zařaté, a dokonce jimi touží uhodit. „Už jsem se jí omlouval.“

Když ale přistoupil blíž, aby dítě utišil, jeho žena prudce vzhledla a i v příšeří byla v jejích očích jasně patrná nenávist. „Nepřibližuj se k ní!“ vykřikla a Olivie se rozeštkala ještě víc.

„Vždyť je to moje dcera. Už mám po krk těch tvých rozkazů a zákazů, Julie.“

„Už jsi zase sjetý. Nedovolím, aby ses k ní v takovém stavu přibližoval.“

Pak už Olivie slyšela jen hrozby, třesk a matčiny bolestné výkřiky. Vyklouzla z postele a šla se schovat do skříně pod hromadu plyšových hraček.

Později se dověděla, že maminka otce zamkla v pokoji, zavolala policii a vlezla si do skříně k ní. Vzala ji do náruče a slibovala, že všechno bude zase dobré.

Od té doby s nimi tatínek nebydlel.

Když ji někdy v noci probudily ošklivé vzpomínky, vplížila se k matce do ložnice, snad jen aby se ujistila, že v domě není sama, a možná se i přesvědčila, jestli se tatínek nevrátil.

Občas spali v jiných domech nebo v hotelích. Maminka musela kvůli práci hodně cestovat a teď začala Olivii vozit sebou. Lidé říkali, že je hvězda, a Olivie se tomu vždycky smála. Hvězdy jsou přece ta malá světýlka na nebi a maminka tam teda musí být taky.

Točila filmy a spousty lidí se chodily dívat, jak hraje někoho jiného. Tatínek to dělal taky a Olivie mnohokrát slyšela, jak se při tom seznámili, jak se zamilovali, měli svatbu a pak holčičku.

Když se jí po tatínkovi moc stýskalo, prohlížela si svatební fotografie, na nichž viděla maminku jako princeznu v bílých zářivých šatech a tatínka jako prince v černém.

Byl tam obrovský poschodový dort a taky teta Jamie v modrých šatech, skoro stejně krásná jako maminka. Představovala si samu sebe na těch fotografiích, v růžových šatech a s květinami ve vlasech, jak drží rodiče za ruce a usmívá se. Na těch obrázcích se přece všichni smáli a byli šťastní.

V noci, kdy přišel netvor, slyšela Olivie ve snu výkřiky. Fňukala a šla sebou na lůžku. Neubližuj jí, myslela si. Neubližuj mamince, tati. Prosím, prosím.

Probudil ji nějaký rámus a ozvěna zoufalého volání. Zatoužila po matce.

Vstala, promnula si oči a zamířila do ložnice. Velká modrá postel s bílými květy byla prázdná. Jen ta maminčina vůně ji utěšila. Chvíli si pohrávala s flakónky na toaletce a předstírala, že se voní jako dospělá.

Jednou prý bude stejně krásná jako maminka. Každý to říkal. Olivie si prozpěvovala, pózovala před zrcadlem a představila si, že má také takové princeznovské šaty. Když ji to konečně omrzelo, zívla a vydala se hledat matku.

Všimla si, že se dole svítí. Nakoukla přes zábradlí. Vstupní dveře byly pootevřené. Možná mají návštěvu a zbyde na ni taky nějaká sladkost. Tiše jako myška scházela po schodech a dlaň si držela na ústech, aby potlačila hihňání.

Zaslechla matčinu oblíbenou skladbu z *Šípkové Růženky*.

Z haly se vcházelo do obývacího pokoje s vysokým klenutým stropem a velkými okny s výhledem do zahrady, kterou maminka tak milovala. Měl bílou mramorovou podlahu a krb obložený tmavě modrým kamenem. Křišťálové vázy obvykle překypovaly květinami.

Ale teď byly stolky převrácené, vázy rozbité a květiny pošlapané. Na stěnách v barvě slonové kosti zahlédla červené šmouhy.

Hroživý pach sevřel Olivii žaludek, zatímco smyčce nastupovaly k závěrečnému crescendu.

Zadívala se na křišťálové střepy na podlaze, vzlykavě šeptem zavolala matku a postoupila o krok dál. Vtom ji zahlédla.

Ležela na zemi, částečně skrytá za velkou pohovkou, s jednou rukou podivně napřaženou. Medově zlaté vlasy měla splepené krví, spoustou krve, bílý župan také zarudlý a rozpáraný na cáry.

Nedokázala zaječet. Olivii lezly oči z důlků, srdce hrozilo, že vyskočí z hrudi, a po nohách jí stekl proud teplé moči. Ale zakřičet nedokázala.

Pak nestvůra skloněná nad její matkou, s rukama i tváří od krve, zvedla hlavu. Měla lesklé skleněné oči.

„Livvy,“ řekl její otec, „proboha, Livvy.“

Když s námahou vstal, spatřila v jeho ruce stříbrné a rudé nůžky.

Ani teď nekřičela, jen se dala do běhu. Tahle nestvůra je opravdová, pomyslela si, a ona se musí schovat. Za sebou zaslechla dlouhý zoufalý kvil raněného zvířete.

Utíkala rovnou do své skříně s hračkami a schovala se pod plyšáky. Tiše zírala na dveře a cucala si palec, zatímco ta obluda běhala po domě a volala ji jménem.

Dveře bouchaly a netvor skučel, vzlykal a funěl, jako zuřivý býk s krvavými rohy.

Olivie, panenka mezi panenkami, se jen příkrčila, rozhodnutá počkat na maminku, až ji z toho děsného snu probudí.

Tak ji také Frank Brady našel. Málem ji mezi těmi medvídky, psy a pannami přehlédl. Nehýbala se, nevydala žádný zvuk. Vlasy jí padaly k ramenům jako zlatý déšť a rámovaly bezbarvou tvářičku s velkýma jantarovýma očima a tmavým obočím.

Oči její matky, pomyslel si s lítostí, které často viděl na filmovém plátně a před chvílí posmrtně strnulé a zkalené.

Dítě se dívalo skrze něho, a protože rozpoznal šok, raději si dřep a nepokoušel se je ze skříně vytáhnout.

„Jmenuju se Frank,“ řekl tiše a pozoroval ji. „Neublízím ti.“ Měl chuť přivolat parťáka nebo někoho z týmu, ale mohl by ji ještě víc polekat. „Jsem policajt.“ Pomalu zvedl ruku a dotkl se placky na náprsní kapse. „Víš, co dělají policajti, zlato?“

Stále tak nehybně zírala, ale v jejích očích přece jen něco problesklo. Vnímá mě, uvědomil si. „Pomáhají lidem. Přišel jsem pro tebe. To jsou všechno tvoje panenky?“ usmál se a zvedl žabáka Kermita. „Toho znám. Taky se díváš na *Sezame, otevři se?* Můj šéf zas vypadá jako Oskar Bručoun, ale neříkej mu to.“

Když neodpovídala, začal vytahovat další figurky, které si z dětského seriálu pamatoval, a žabáka si posadil dokonce na klín. Olivii strnulý pohled ho trhal za srdce.

„Nechceš jít taky ven za Kermitem?“ Natáhl ruku a čekal.

Napráhla svou jako loutka na šňůrce. Nejdříve se ho jen dotkla a pak se mu stulila do náruče. Najednou se roztrásla a tvářičku zabořila do Frankova ramene.

Dělal poldu už deset let, ale tyhle věci pořád špatně snášel.

„Už je dobře, děvenko. Už je to pryč.“ Pohládl ji po vlasech a lehce s ní zahoupal.

„Je tady nestvůra,“ zašeptala.

Frank opatrně vstal. „Už ne.“

„Tys ji zahnal?“

„Odešla.“ Rozhlédl se po místnosti, vzal deku a zabalil ji do ní.

„Musela jsem se schovat. Hledal mě. Měl maminciny nůžky. Chci maminku.“

Ach bože dobrý, pomyslel si jenom.

Při zvuku kroků z chodby se Olivie přitiskla k Frankově šiji a zakvílela. Pohládl ji po zádech a obrátil se ke dveřím.

„Franku, měla by tu být ještě... Tys ji našel.“ Detektiv Tracy Harmon se zadíval na holčičku v partnerově náruči a prohrábl si vlasy. „Prý měla sestru. Jamii Melbourneovou. Její muž David je nějaký hudební manažer. Snad bydlí kousek odsud.“

„Tak jim to musíme oznámit. Zlatíčko, pojedeme za tetou Jamie?“

„A je tam maminka?“

„Ne. Ale určitě by chtěla, abys tam jela.“

„Chce se mi spát.“

„Tak klidně spi. Zavři oči a spi.“

„Viděla něco?“ zeptal se Tracy.

„Jo.“ Frank hladil dítě, které už mělo oči zavřené. „Myslím, že toho viděla až moc. Ještě štěstí, že ji ten bastard nenašel. Zavoláme sestře. Musíme ji odvézt dřív, než to vyčmuchará novináři.“

Vrátil se. Netvor s tatínkovou tváří a mamincinými nůžkami byl zpátky. Viděla, jak se krade domem, z nůžek, které syčely jak had, kapala krev. Blížil se ke skříni a tatínkovým hlasem opakoval její jméno.

Livvy, Livvy, miláčku, pojd' ven, povím ti pohádku.

„Ne, tati! Ne, ne, ne!“

„Livvy, tiše, už je dobře. To jsem já, teta Jamie.“

„Nepouštěj ho sem, prosím. Nebo mě najde.“ Livvy se s pláčem schovala do tetiny náruče.

„Nepustím, slibuju. Jen klid.“ Zničená Jamie přitiskla tvář k neteřině jemné šíji a houpala ji ve světle stolní lampy, dokud se holčička nepřestala třást. „U mě budeš v bezpečí.“

Schovala tvář do Oliviiých vlasů a tiše plakala. Zadržovala vzlyky, které se jí divoce draly hrdlem, a jen mlčky slzami smáčela zlaté vlásy.

Julie. Bože, Julie.

Chtělo se jí nahlas volat sestru, ale bylo tu dítě, na které musela brát ohledy.

Julie se tolik snažila dcerku ochránit a teď byla mrtvá.

Jamie kolébala děcko, dokud neusnulo. Myslela na svou krásnou, inteligentní sestru se zastřeným smíchem, štědrým srdcem a výrazným talentem, jejíž život skončil v pouhých dvaařiceti letech. A podle těch dvou detektivů ji o něj připravil muž, který z lásky k ní zešílel.

Sam Tanner byl opravdu šílený, pomyslela si Jamie a začala pěsti. Vinou žárlivosti, drog a zoufalství. Teď zničil objekt své touhy nadobro.

Ale dítěte se nikdy nedotkne.

Jamie položila Olivii zpátky do postele, přikryla ji a jemně se dotkla její hlavy. Zavzpomínala na noc, kdy se holčička narodila. Jak se Julie mezi kontrakcemi usmívala.

Snad jen Julie MacBrideová se mohla v tak vypjatou chvíli radovat. A nervózního krasavce Sama s vystrašenýma očima dokonce ještě útěšně hladila po rozčuchaných černých vlasech.

A když jí pak přinesl děcko ukázat před prosklenou stěnu, v očích se mu leskly slzy radosti a dojetí.

Ano, tehdy se zdáli tak dokonalí, všichni tři spolu i jeden pro druhého.

Jamie přešla k oknu, ale dívala se do prázdna. Juliina hvězda tehdy stoupala a Samova už jasně zářila. Potkali se při natáčení a bláznivě se do sebe zamilovali. Vzali se po čtyřech měsících a tisk na ně pěl ódy.

Měla z toho obavy, ale Julie vždycky přesně věděla, co chce, a tehdy to byl Sam Tanner. Nějakou dobu také všechno vypadalo jako v pohádce, kterou Julie vyprávěla dcerce před spaním.

Jenže pohádka se brzy začala měnit v noční můru – a to jen pár bloků od mého domu, pomyslela si Jamie a bolestně zavřela oči.

Pod oknem zableskly reflektory auta a Jamie polekaně uskočila. David, uvědomila si, a rychle se ohlédla, zda Olivie spí. Pak spěchala z pokoje a s manželem se setkala v hale, když sbíhala ze schodů.

Chvilí tam jen mlčky stál a vyděšeně zíral před sebe. Byl to vysoký muž se širokými rameny, tmavými vlasy a šedozelenými očima, u kterého Jamie vždycky hledala sílu a oporu. Teď jako by se zhroutil do sebe a v podivně rozbředlé tváři mu cukaly svaly.

„Ach bože, Jamie. Bože můj.“ Hlas se mu zlomil, a tím se všechno jen zhoršilo. „Potřebuju se napít.“ Odvrátil se a nejistě vklopýtal do předního salónu.

Musela se chytit zábradlí, aby neztratila stabilitu. Teprve po chvíli se vydala za ním. „Davide?“

„Potřebuju jen minutku.“ Ruce se mu silně trásly, když se natáhl po láhvi whisky a trochu si nalil. Jednou rukou se opřel o stůl a obrátil do sebe obsah sklenice, jako by šlo o medicínu. „Ježíši, ten ji ale zřídil.“

„Davide.“ Jamiino sebeovládání, za které se od příchodu policie schovávala, vzalo v tu ránu za své. Se zoufalým štkáním klesla na podlahu.

„Proboha, promiň.“ Přispěchal k ní a přitáhl ji k sobě. „Já se omlouvám, Jamie.“

Seděli na podlaze v útulném salónu, zatímco venku pomalu svítalo. Jamie se otřásala vzlyky tak silně, jako by se měla celá rozpadnout.

Postupně se pláč měnil ve steny a šepot sestřina jména, až utichl docela.

„Dovedu tě nahoru. Potřebuješ si odpočinout.“

„Ne, ne.“ Pláč jí pomohl. Přesvědčovala se, že pomohl, i když ji opustil celou rozbolavělou. „Livvy by se mohla probudit. Bude mě potřebovat. Musím to zvládnout.“

Opřela se o křeslo a osušila si tvář. Hlava i žaludek ji bolely jak otevřené rány, ale pokusila se vstát. „Řekni mi, cos viděl. Všechno.“ Když zavrtěl hlavou, vztyčila bradu. „Musím to vědět, Davide.“

Zaváhal. Připadala mu tak bledá a křehká. Zatímco Julie byla vysoká a vláčná, Jamie spíš menší a jemná. David přesto věděl, že jejich křehkost je jen zdání. Často žertoval, že sestry MacBrideovy mohou slézat hory a brouzdat po lesích.

„Tak pojď na kafe. Povím ti všechno.“

Jamie, stejně jako její sestra, odmítala služebnictvo, které by s ní žilo pod jednou střechou. Soukromí domova by si nedala nikým narušit. Hospodyně měla dorazit až za dvě hodiny, a tak připravila kávu sama, zatímco David u kuchyňského stolu zamýšleně zíral z okna.

Mlčeli. Jamie si v hlavě promítala povinnosti nového dne. Telefonát rodičům bude ze všeho nejhorší. Pak zařizování pohřbu, a to co nejdiskrétněji, protože tisk už jistě chytá slinu. Musela udržet televizní štáby z dosahu, aspoň dokud bude v domě Olivie.

Položila na stůl dva hrnky s kávou. „Tak povídej.“

„Skoro všechno už nám řekl detektiv Brady,“ promluvil David. „Nešlo o vloupání. Musela ho pustit dovnitř. Podle oblečení se chystala do postele, ale ještě nespala. Nejspíš si v obýváku prohlížela nějaké fotografie a výstřížky z novin. Víš, jak ráda je posílala rodičům.“

Promnul si tvář a pak se chopil kávy. „Museli se pohádat. Podle toho, jak to tam vypadalo, i poprat. Použil nůžky.“ V očích se mu objevilo zděšení. „Jamie, on musel zešít.“

Zadíval se na ni a vzal ji za ruku. Jamie mu pevně stiskla prsty. „Bylo to... rychlé?“

„Nevím. Nikdy jsem nic takového neviděl. Řádl jak zvíře.“ Na chvíli zavřel oči. Stejně by se to doslechla. I v novinách se to jistě objeví, pravda i lži. „Jamie, on ji... pobodal a pak jí podřízl krk.“

Zbledla, ale neuhnula pohledem. „Určitě se bránila. Musela se bránit. Určitě ho zranila.“

„To nevím. To se ukáže až po pitvě. Říkají, že Olivie asi něco viděla a pak se před ním ukryla.“ Napil se kávy v naději, že to uklidní jeho rozjitřený žaludek. „Chtěli by si s ní promluvit.“

„Ona tím nemůže znova projít.“ Tentokrát sebou Jamie trhla a pustila manželovu ruku. „Je to ještě děcko, Davide. Nesmíme ji do toho zatahovat. Vědí přece, že to udělal on,“ řekla s hořkou zlobou. „Mojí neteř nebude vyslýchat policie.“

David si dlouze povzdechl. „Tvrdí, že už ji tak našel. Že přišel a ona už byla mrtvá.“

„Lže!“ V očích se jí zablýsklo a do tváří se vrátila barva. „Je to hnusný vrah. Za to bude pykat! Nejradši bych ho zabila sama. Poslední rok jí dělal ze života peklo a nakonec ji zavraždil. I doživotí je málo.“

Měla chuť něco rozbít nebo rozcupovat. Najednou ztuhla, protože na prahu spatřila stát Olivii s vytřeštěnými očima.

„Livvy.“

„Kde je maminka?“ Spodní ret se jí zachvěl. „Já chci maminku.“

„Livvy.“ Zlost okamžitě ustoupila bolesti a bolest bezmocnosti. Jamie se sehnula a vzala dítě do náruči.

„Ten netvor ublížil mamince. Už je jí dobře?“

Jamie přes dětskou hlavičku zoufale pohlédla na manžela. Vztáhl ruku a přistoupil k ní, takže tam stáli v objetí společně.

„Maminka musela odejít, Livvy.“ Jamie jí vtiskla polibek do vlasů. „Nechtěla, ale musela.“

„A vrátí se brzo?“

V Jamii se něco zlomilo, jako když se vlna převalí přes ostrou skálu. Ne, miláčku. Ona už se nevrátí.“

„Vždycky se vrátila.“

„Teď už nemůže. Půjde do nebe a stane se andělem.“

Olivia si vtiskla pěstičky do očí. „Jako ve filmu?“

Jamie se posadila, aby se jí tak nechvěly nohy. „Ne, tentokrát ne.“

„Netvor jí ubližoval, ale já jsem utekla. Proto se nevrátí. Zlobí se na mě.“

„Ne, ne, tak to není, Livvy.“ Jamie se snažila přijít na lepší odpověď a vzala dětskou tvářičku do dlaní. „Ona chtěla, aby ses schovala. To bylo moc chytré, žes utekla a schovala se do bezpečí. To si maminka přála ze všeho nejvíc. Kdybys to neudělala, byla by moc smutná.“

„Tak to přijede zítra.“ To byl jediný časový údaj, který dokázala pochopit.

„Livvy.“ Po souhlasném kývnutí své ženy si David přitáhl neteř na klín. Ulevilo se mu, když si položila hlavu na jeho hrud'. „Ona se nevrátí, ale bude se na tebe dívat z nebička.“

„Já nechci, aby byla v nebičku.“ Rozplakala se tiše. „Chci domů, chci vidět maminku.“

Když se k ní Jamie natáhla, David zavrtěl hlavou. „Nech ji vyplakat,“ zašeptal.

Jamie stiskla rty a přikývla. Pak vstala a vydala se do svého pokoje zavolat rodičům.

Tisk se té zprávy nemohl nabažít. Jak smečka vlků toužících po krvi. Aspoň tak je viděla Jamie, která se před novináři musela zabarikádovat v domě. Přesto uznávala, že se našlo i pár takových, co byli zdrceni a psali o nich decentně a s úctou.

Julii MacBrideovou přece všichni milovali. Obdivovali ji, toužili po ní, někteří záviděli – ale většinou ji milovali.

A Jamii to nepřišlo fér. Zvlášť když Olivie seděla jako mlčenlivá panenka na pohovce v obýváku nebo chodila po domě bledá jako tělo bez duše. Copak nestačilo, že přišla tak strašným způsobem o matku? A ona o sestru, dvojče a nejlepší přítelkyni zároveň?

Ale protože sama žila ve třpytivém světě Hollywoodu už celých osm let, věděla dobře, že to nestačí.

Julie byla symbolem krásy, talentu a úspěchu venkovského děvčete, které se promění v princeznu po boku filmového prince a žije s ním v přepychovém paláci v Beverly Hills.

Ti, kteří platili lístky u pokladen a hltali články v časopisech, ji považovali za svou. Julie s oslnivým úsměvem a zastřeným hlasem.

Ale neznali ji. Třebaže byla v rozhovorech s novináři vždycky otevřená. Slávu nepovažovala za danou a vážila si jí. Ale i přes všechny ty popsané stránky a filmové záznamy jí nikdo z nich neviděl do duše. Netušili, jaký má smysl pro humor a bláznivé nápady, jak miluje hory a lesy státu Washington, kde vyrostla, svou rodinu a jak bezmezně je oddaná své malé dcerce.

A jak zoufale miluje muže, který ji zavraždil.

Právě to nemohla Jamie pochopit. Ona ho tu noc pustila dovnitř, opakovala si. Poslechla hlas srdce a otevřela člověku, který dávno nebyl tím co dřív.

Udělal by na jejím místě totéž? Měly toho tolik společného. Částečně proto, že byly dvojčata, jistě, ale hlavně proto, že spolu vyrostly uprostřed lesů, které obě tak milovaly, kde spaly často pod hvězdami a sdílely sny tak přirozeně, jako kdysi matčino lůno.

Teď jako by v Jamii něco umřelo. Její laskavější polovina. Ta svěží a zranitelná. Věděla dobře, že už nikdy nebude stejná jako dřív.

Musí v sobě najít hlavně sílu, pomyslela si. Kvůli Olivii. Ta na ní závisela. I David ji bude potřebovat. Julii měl také moc rád, vždyť na ni myslel jako na sestru, a jejich rodiče přijal za své.

Pohlédla vzhůru do patra. Právě byli v pokoji s Olivíí. I oni ji budou potřebovat. Přes nezlomnou povahu se budou chtít v následujících týdnech opřít o jedinou dceru, která jim zbyla.

Když se ozval zvonek, Jamie sebou trhla. Pak zavřela oči a zlobila se na sebe. Ještě nedávno se považovala za nebojsu a najednou se lekala i stínů. Pomalu se nadechla a vydechla, aby se uklidnila.

David zjednal ostrahu a novináři na pozemek nesměli. Ale občas se nějaký stejně odvážil ke dveřím. Chtěla zvonek ignorovat, ale uvědomila si, že by mohl znervóznit Olivii nebo babičku s dědou.

Vitráží ve dveřích zahlédla tváře detektivů, kteří jí ráno přišli oznámit sestřinu smrt.

„Moc neradi vás rušíme, paní Melbourneová.“

Jamie pohlédla na muže, který promluvil. „Detektiv Brady, že ano?“

„Ano, pustíte nás dál?“

„Jistě.“ Duchapřítomně ustoupila z dosahu kamer před domem. Frank si uvědomil, že její sebeovládání obdivuje už od té noci, kdy ji spatřil poprvé.

Zděšeně vyběhla z domu, ještě než zastavili, vzpomněl si. Ale jakmile spatřila v jeho náruči dítě, zarazila se a ovládla emoce. Vzala neteř pevně do náruče a odnesla ji nahoru.

Teď v salónu si tu ženu znovu prohlížel.

Věděl, že byly s Julií dvojčata a že je Jamie jen o pár minut starší. Přesto se jedna druhé podobaly méně, než by člověk čekal. Julie celá zlatě zářila. Dalo by se říct, že šlo o oslnivou krásku.

Sestra nebyla tak nápadná. Její vlasy měly tmavší odstín a nosila je ostříhané k ramenům. I oči, spíš hnědé než medové, postrádaly tu smyslně těžká víčka. Byla také o víc než deset centimetrů nižší než její sestra a poněkud oblejší, i když stále štíhlá.

Franka napadlo, jestli Julii někdy tu dokonalost a slávu záviděla.

„Dáte si něco k pití? Kávu?“

Tracy jako první pochopil, že by se chtěla něčím normálním zaměstnat, než přistoupí k jednání. „Kávu neodmítну, paní Melbourneová, pokud vás to příliš neobtěžuje.“

„Ne... teď je tady pořád nějaká k dispozici, hned ji přinesu, posaďte se.“

„Drží se,“ prohodil Tracy, když na chvíli osaměli.

„A ještě dlouho bude muset.“ Frank vyhlédl oknem k místu, kde se v hloučku tlačili novináři. „Takovýhle cirkus Amerika dlouho nezažila. Obdivovaná hvězda rozřezaná na kusy přímo ve svém paláci.“

„A navíc dalším filmovým miláčkem,“ dodal Tracy. Chtěl vytáhnout z kapsy balíček cigaret, ale rozmyslel si to. „Možná nás k němu ještě jednou pustí, než si vybere právníka.“

„Tak musíme být připraveni.“ Frank spustil záclony, když se do místnosti vrátila Jamie s táčem v ruce.

Posadil se až po ní a raději se neusmál. Z jejích očí vyčetl, že si na zdvořilostní masky nepotrpí. „Díky za laskavost, paní Melbourneová, víme, že je to pro vás moc těžké.“

„A jako by to nikdy nemělo skončit.“ Počkala, až si Tracy kávu silně osladí. „Chtěli jste se mnou mluvit o Julii.“

„Jistě. Věděla jste, že vaše sestra volala před třemi měsíci kvůli domácí roztržce policii?“

„Ano.“ Klidnýma rukama zvedla vlastní šálek. „Sam přišel domů v divné náladě. Měl násilnické sklony.“

„Ano?“

„Už dřív sestru slovně napadal.“ Snažila se hlídat si tón hlasu. „Vlastně celý minulý rok.“

„Měl podle vás pan Tanner problémy s drogami?“

„Sám dobře víte, že ano.“ Zadívala se dlouze na Franka. „A pokud jste to ještě nezjistil, měl byste dělat jinou práci.“

„Promiňte, potřebujeme vědět, co všechno jste o jeho problémech věděla vy. Možná jste se setrou osobní záležitosti probíraly.“

„Ale samozřejmě. Byly jsme si blízké. Vyprávěla mi všechno.“ Jamie se zadívala stranou. „Myslím, že to začalo už před pár lety. Kokainem na večírcích. Julie to nesnášela a hádali se kvůli tomu. Pak se hádali čím dál častěji. Poslední dva Samovy filmy neměly valný úspěch, ani u kritiky, ani finančně. A herci jsou křehké nádoby. Julie si dělala starosti, jak je Sam vzteklý a podrážděný. Ale i když se ho snažila uklidnit, její kariéra byla na vzestupu, což on špatně snášel.“

„Žárlil na ni,“ dodal Frank.

„Ano, místo aby byl pyšný. Začali chodit na večírky a do klubů. Sam potřeboval být víc vidět a Julie ho v tom podporovala, třebaže byla spíš domácí typ. Já vím, že to jde těžko dohromady – úspěšná krasavice, co je nejšťastnější doma s dcerkou nebo na zahradě, ale taková byla Julie.“

Hlas se jí zlomil. Odkáslala si a napila se kávy. „Pak začala pracovat na novém filmu *Stíny a dým* s Lucasem Manningem. Měla to být náročná role, i fyzicky. Julie si nemohla dovolit trávit po čtrnácti hodinách práce noc v nějakém klubu. Chtěla si odpočinout a být taky s Olivíí. A tak se Sam chodil bavit sám.“

„O vaší sestře a Manningovi vznikaly různé fámy.“

Jamie pohlédla na Tracyho a přikývla. „Ano, jako vždycky, když se dva atraktivní lidé objeví vedle sebe na plátně. Lidi rádi klepou. Sam Julii taky hlídal a Manningovi nemohl přijít na jméno. Ale ty zvěsti byly nepodložené. Julie považovala Lucase za přítele a schopného profesionála.“

„A Sam to špatně snášel?“ zeptal se Frank.

Jamie s povzdechem odložila kávu a snažila se nevnímat úpornou bolest hlavy. „Ještě před třemi čtyřmi roky by se tomu smál. Teď ji špehoval a obviňoval. Že prý se snaží řídit jeho ži-

vot, flirtuje s jinými muži, pak že s nimi i chodí. Na Lucase byl zvlášť vysazený. A Julii tím opravdu ranil.“

„Některé ženy by se pod tlakem opravdu uchýlily k novému příteli...“ Frank sledoval, jak Jamie stiskla rty.

„Julie brala manželství vážně a svého muže milovala. A jak se ukázalo, stála při něm, dokud ji nezabil. Ale jestli to chcete obracet a dělat z ní lacinou ženskou...“

„Paní Melbourneová,“ Frank zvedl ruku, „jestli máme ten případ uzavřít a zjednat pro vaši sestru spravedlnost, musíme se ptát. Musíme znát všechny podrobnosti.“

Donutila se zhluboka dýchat. „Je to jednoduché. Její kariéra stoupala, jeho se třásla v základech. Tím víc bral drogy a obviňoval ji. Tehdy večer volala policii, protože ji napadl v Oliviiině pokoji. Bála se hlavně o dítě.“

„A pak zažádala o rozvod.“

„Bylo to pro ni bolestné rozhodnutí. Ale doufala, že Sam půjde na léčení. Použila tu rozluku jako poslední varování. Už se na něho nemohla spolehnout a chtěla před ním dcerku ochránit.“

„A přece se zdá, že mu tu osudnou noc otevřela...“

„Ano.“ Jamie se zachvěly ruce, a tak hrnek raději odložila. „Milovala ho. Přese všechno ho pořád milovala a věřila, že když skoncuje s drogami, zase se k sobě vrátí. Přála si další děti. Proto se rozluku snažila utajit před tiskem. Kromě rodiny o ní věděli jen právníci. Doufala, že to tak zůstane co nejdéle.“

„Myslíte, že by mu otevřela, i kdyby byl pod vlivem drog?“

„To se přesně stalo, nebo ne?“

„Chci si jen udělat obrázek,“ odpověděl Frank.

„Muselo to tak být. Chtěla mu pomoci a věřila, že ho zvládne. Nebýt Livvy, asi by se s ním nikdy nerozvedla.“

Ale tu noc měla v domě dítě, pomyslel si Frank, a tohle znamenalo riziko. „Znala jste je tedy oba dobře.“

„Ano.“

„Byl by podle vás Tanner schopný svou ženu zabít?“

„Sam Tanner, kterého si brala, by pro Julii skočil i pod vlak.“ Jamie se znova napila kávy, ale hořkost z krku nespláchnula. „Ten, kterého máte ve vazbě, je schopen čehokoli. Zabil moji sestru. Znetvořil ji, podřízl jako zvíře. Přiju mu za to smrt.“

Frank pohlédl do očí plných nenávisti a přikývl. „Chápu vaše pocity, mladá paní.“

„To sotva, detektive, a ani nemůžete chápat.“

Frank na to nic neřekl, ale všiml si, jak se Tracy v křesle zavrtěl. „Paní Melbourneová, pomohlo by nám, kdybychom si mohli promluvit s Olivíí.“

„Jsou jí čtyři roky.“

„Já vím. Ale zároveň je i hlavní svědek. Musíme vědět, co viděla nebo slyšela.“ Na její tváři se zračila nedůvěra a váhavost, a tak se rozhodl naléhat. „Paní Melbourneová, nechci vám ani neteři působit další bolest, ale ona je klíčový svědek.“

„Jak po mně můžete chtít, abych ji o tom nechala znova vyprávět?“

„Stejně to má hluboko v paměti. Všechno, co viděla a slyšela. Musíme se jí na to zeptat. Už mě zná a cítila se se mnou v bezpečí. Budu postupovat opatrně.“

„Bože můj.“ Jamie si přitiskla prsty na oči a snažila se jasněji uvažovat. „Musím být u toho. Zůstanu s ní a zarazím vás, kdybych měla dojem, že je to na ni příliš.“

„Dobře. To bude stejně nejlepší. Slibuju, že se budu ptát citlivě. Také mám dítě.“

„Pochybuju, že někdy bylo svědkem vraždy.“

„To ne, ale je to syn policajta.“ Frank si povzdechl a vstal. „Děti vědí vždycky víc, než si přejeme.“

„Asi ano.“ Sama s tím neměla moc zkušeností, pomyslela si cestou ze salónu a nahoru po schodech. David zatím děti nechtěl a ona také byla raději jen oddanou tetou své malé neteři.

Teď se bude muset všechno naučit. Všichni se budou muset přizpůsobit.

„U dveří do ložnice detektivy zastavila. Opatrně pootevřela a nakoukla dovnitř. Olivie seděla s rodiči na podlaze a skládala puzzle.“

„Mami. Můžeš na minutku?“

Žena, která se objevila, měla stejně drobnou postavu jako Jamie, jen o trochu atletičtější. Podle opálení a sluncem vyšisovaných hnědých vlasů bylo zřejmé, že ráda pobývá venku. Frank ji odhadl na čerstvou padesátnici, která jindy, bez známek úna-

vy a žalu, vypadá mnohem mladší. Její jemně modré, ale pláčem zarudlé oči přejely z jednoho muže na druhého.

„To je moje maminka, Valerie MacBrideová, a tohle jsou detektivové, kteří... no, kteří to mají na starosti,“ dokončila Jamie větu. „Chtějí si promluvit s Livvy.“

„Ne.“ Val se napřímila a rychle za sebou zavřela dveře. „To nejde, je moc malá. To nedovolím. Nikdo jí nebude ty hrozné věci připomínat.“

„Paní MacBrideová...“ promluvil Frank, ale žena se k němu prudce obrátila.

„Proč jste ji neochránili? Jak to, že jste od ní toho vrahouna nedrželi co nejdál? Moje holčička je po smrti.“ Zakryla si tvář dlaněmi a tiše se rozplakala.

„Počkejte tady, prosím,“ řekla Jamie a vzala matku kolem ramen. „Pojď dolů, mami. Na chvíli si lehneš.“

Když se Jamie po chvíli vrátila, vypadala zase o něco přepadleji. Byla uplakaná, ale tváře si stihla osušit. „Tak ať to máme za sebou.“ Narovnal se v ramenu a otevřela dveře.

Muž, který seděl na zemi v tureckém sedu, zvedl hlavu. Měl pohlednou, úzkou tvář a zlaté a stříbrné vlasy. Jantarovou barvu očí po něm očividně zdědila nejen mladší dcera, ale i vnučka. Při pohledu na muže za Jamiinými zády natáhl dlouhou ruku se širokou dlaní a ochránářsky ji položil na Oliviiino rameno.

„Tati.“ Jamie se přinutila k úsměvu. „Detektivové Brady a Harmon. To je můj otec, Rob MacBride.“

Rob vstal, a třebaže zdvořile podal oběma ruku, držel se raději mezi nimi a vnučkou. „Co se děje, Jamie?“

„Chtějí mluvit s Livvy.“ Ztišila hlas a chytla otce za ruku, než mohl protestovat. „Je to pro ně důležité,“ zdůraznila. „Prosím, tati, mamce není dobře. Leží dole v hostinském pokoji. Já tu zůstanu s Livvy. Zajdi tam zatím za ní, prosím...“ Bylo jasné, že se ovládá jen ztěžka, a tak se na chvíli odmlčela. „Musíme to zvládnout, už kvůli Julii.“

Sklonil se a opřel si čelo o její. Chvilí tak mlčky stál a nechal se držet za ruku. „Půjdu se na ni podívat.“

„Kam jdeš, dědo? Ještě jsme to nesložili.“

Ohlédl se a snažil se zahnat slzy, které se mu draly do očí. „Za chvíli jsem zpátky, Livvy. Ne abys mi zatím vyrostla.“

Zahihňala se tomu, ale jakmile spatřila Franka, okamžitě si strčila palec do pusy.

To byl ten policajt s dlouhýma rukama a zelenýma očima, vzpomněla si. Vypadal moc smutně, ale měl hezký hlas.

„Ahoj, Livvy.“ Frank si dřepel vedle dítěte. „Pamatuješ si na mě?“

Přikývla a promluvila s palcem v puse. „Ty jsi Frank a zahnal jsi netvora. Už se nevrátí?“

„Ne.“

„A najdeš mi maminku? Musela do nebe a určitě se tam ztratila. Najdeš ji?“

„Kdybych tak mohl.“ Frank si sedl na podlahu a zkřížil nohy jako předtím Livvyin dědeček.

Do očí se jí už draly slzičky a třpytily se na dlouhých řasách. „To protože je hvězda? Hvězdy musí být na nebi.“

Za zády zaslechl Jamiino tiché zasténání. Rozhodl se získat důvěru dítěte, a tak se dotkl jeho tvářičky. „Někdy se lidem poštěstí, že se jim ukáže krásná nová hvězda. A když zase zmizí, jsou z toho moc smutní. To je v pořádku. Víš, že hvězdy jsou na nebi i ve dne?“

„Ale nevidíme je.“

„Ne, ale jsou tam, a mohou vidět nás. Tvoje maminka se na tebe taky bude pořád dívat.“

„Já chci, aby přišla domů. Uděláme si na zahradě party s panenkami.“

„Tvoje panenky mají rády party?“

„Každý to má rád.“ Vzala do ruky žabáka, kterého si přinesla z domova. „On papá brouky.“

„Vážně? Samotné, nebo s čokoládovým sirupem?“

Oči se jí rozsvítily. „Já mám ráda všechno s čokoládovým sirupem. Ty máš doma taky holčičku?“

„Ne, kluka, a ten taky jedl brouky.“

Zasmála se a konečně vytáhla palec z pusy. „To ne.“

„Ale ano. Měl jsem strach, že z toho zezelená a začne hopsat.“ Frank namátkou sáhl po dílku puzzlu a vložil ho na správné místo. „Mám skládky rád. Proto jsem se asi stal policajtem. My pořád řešíme nějaké hádky.“

„Tohle je Popelka na bále. Má překrásné šaty a kočár z tykve.“

„Někdy si skládám obrázky v hlavě, ale často potřebuju od někoho nápovědu. Myslíš, že bys mi mohla pomoci, Livvy? Řekneš mi, co se stalo tu noc, když jsem za tebou přišel?“

„Otevřel jsi skříň. Myslela jsem, že jsi netvor, ale nejsi.“

„Kdepak. A řekneš mi, co bylo předtím, než jsem tě našel?“

„Schovávala jsem se dlouho, moc dlouho, a on nevěděl, kde jsem.“

„To je taky moc dobrá schovávačka. A ten den sis hrála se žabákem, nebo se skládankou?“

„Se vším. Maminka nemusela pracovat, tak jsme šly do bazénu. Dokážu zadržovat dech moc dlouho, protože jsem jako ryba.“

Potáhl ji za vlasy a koukl jí za krk. „No jo, vždyť máš žábry.“

Vykulila očka. „Maminka to taky říkala! Ale já je nevidím.“

„Takže plaveš ráda?“

„Moc ráda. Ale jenom na mělčině a do vody můžu s maminkou nebo s Rosou. Až vyrostu, půjdu i na hloubku.“

„A ten den jsi tu měla nějaké kamarády?“

„Ten den ne.“ Našpulila rty a znalecky usadila další dílek skládanky na místo. „Někdy k nám chodí Billy, Cherry nebo Tiffy, ale ten den jsme si hrály s maminkou. Po spaní nám Rosa upekla sušenky. A maminka si četla scénář a smála se do telefonu: ‚Lou, je to báječné!‘“ Livvy nasadila tak dospělý tón, až Frank překvapením zamrkal. „Já jsem celá Carly. Konečně mám šanci zahrát si v dobré komedii. Tu smlouvu podepiš.“

„Pane...“ Frank se chvíli zmítal mezi úžasem a obdivem, zatímco Livvy klidně skládala dál. „To je teda něco. Máš výbornou paměť.“

„Tatínek říká, že bych mohla být papoušek. Pamatuju si hodně věcí.“

„To vidím. A víš, v kolik hodin jsi ten den šla spát?“

„Vždycky chodím v osm hodin. Maminka mi vyprávěla pohádku o dívce ve věži, co měla strašně dlouhé vlasy.“

„A později ses probudila. Mělas žížen?“

„Ne.“ Znovu zvedla palec ke rtům. „Zdál se mi ošklivý sen.“

„Náš Noah taky mívá zlé sny. Ale když mi je vypráví, už se tolik nebojí.“

„Noah je tvůj chlapeček? Kolik je mu roků?“

„Už deset. Chceš vidět fotku?“

„Hmm.“ Přisunula se blíž, zatímco se Frank probíral přihrádkami náprsní tašky. Pak si se zájmem prohlédla školní fotografii rozježeného kluka se širokým úsměvem. „Je hezký. Mohl by si taky přijít někdy hrát.“

„Možná. Někdy se mu zdají zlé sny o mimozemšťanech.“

Promiň, Noahu, pomyslel si Frank a vrátil peněženku do kapsy, že jsem vyradil tvoje tajemství. „Ale když o nich vypráví, uleví se mu. Povíš mi taky o tom snu?“

„Někdo křičí. Nemám ráda, když se tatínek s maminkou hádá. Ale je nemocný a my si musíme moc přát, aby se uzdravil a mohl se k nám vrátit.“

„V tom snu jsi slyšela, jak na sebe rodiče křičí?“

„Někdo tam křičel. Ale nerozuměla jsem co. Ani jsem to nechtěla poslouchat. Chtěla jsem k mamince. Pak někdo zaječel jako ve filmech, na které se v noci dívá Rosa, a já jsem se vzbudila. Nebylo slyšet nic, protože to přece byl jen sen. Šla jsem za maminkou.“

„Kam?“

„V posteli nebyla. Chtěla jsem si k ní lehnout, protože jí to nevádí. Pak jsem...“

Zmlkla a nápadně se soustředila na puzzle.

„Neboj se, povídej dál.“

„Já nesmím sahat na maminčiny lahvičky. Ale žádnou jsem nerozbila.“

„Kde jsou ty lahvičky?“

„V ložnici, u zrcadla. Prý jsou to hračky pro velké holky, pak taky nějakou dostanu. Jen chvílku jsem si s nimi hrála.“

Vrhla na Franka tak úpěnlivý pohled, že se musel usmát. „To nevádí. Cos dělala potom?“

„Šla jsem dolů. Bylo rozsvíceno a dveře ven otevřené. Myslela jsem, že někdo přišel na návštěvu a třeba dostanu kousek dortu.“ Po tvářích se jí začaly koulet slzy jak hrachy. „Už to nechci povídat.“

„Neboj se, Livvy, mně můžeš povědět všechno. Tak je to správné.“

A bylo. Při pohledu do jeho zelených očí se nebála říct nic. „Moc divně to tam páchlo a všechno bylo rozbité. Červené, mokré a ošklivé. Na zemi ležely květiny a střepy. Já nesmím chodit bosa tam, kde jsou střepy. Ale maminka ležela na podlaze a taky byla celá mokrá a červená. Stál u ní netvor a v ruce měl nůžky.“

Roztáhla malé prstíky a nepřítomně se na ně podívala. „Livvy, bože, Livvy,“ snažila se napodobit otcův hlas. „Utekla jsem, ale on pořád volal. Všechno rozbíjel, jak mě hledal, a plakal. Schovala jsem se do skříně.“ Z tváře jí skanula další slzička. „Počůrala jsem se.“

„To nic, miláčku, to vůbec nevadí.“

„To velké holky nedělají.“

„A ty jsi velká a statečná.“ Když se na něj chabě usmála, slíbil si, že už nikdy nedovolí, aby na to musela vzpomínat znovu.

Připoutal její pozornost zpět k puzzlům a vyprávěl jí veselou historku o mluvících dýních, dokud se zase nezasmála. Nechtěl, aby poslední myšlenka před jeho odchodem byla plná strachu a krve.

Když se pak ode dveří ještě ohlédl, upřela na něho Olivie prosebný a děsivě dospělý pohled, jak to umí jen velmi malé děti.

Cestou dolů po schodech si uvědomil, že touží dostat Sama Tannera stejně jako Jamie Melbourneová.

„Vedl jste si moc dobře.“ Jamie byla na pokraji zhroucení. Toužila se schoulit do klubíčka a plakat jako její matka. Nebo se zavalit prací a povinnostmi jako její manžel. Všechno, jen to znovu neprožívat spolu s Olivíí.

„Je to výjimečná holčička.“

„Začíná se podobat své matce.“

Frank se zastavil a pohlédl Jamii zpráma do očí. „Řekl bych, že taky trochu svojí tetě.“

Na její tváři bylo znát překvapení, ale vzápětí si povzdechla. „Včera v noci ji zase budily zlé sny. Zastihla jsem ji, jak sedí a zírá před sebe těma prázdnýma očima s palcem v puse... Palec si cucala naposled jako miminko.“

„Na tom teď nesejde. Paní Melbourneová, možná byste v tak těžké chvíli měla uvažovat o návštěvě psychologa. Nejen kvůli Olivii, ale kvůli vám všem.“

„Asi ano. Teď ale musím zařídit spoustu jiných věcí. A chtěla bych vidět Tannera.“

„To není dobrý nápad.“

„Chci vidět muže, který zavraždil moji sestru. Chci se mu podívat do očí. To bude moje soukromá terapie, detektive.“

„Uvidíme, co se dá dělat. Díky za váš čas a spolupráci. A ještě jednou upřímnou soustrast.“

„Postarejte se, aby za to zaplatil.“ Otevřela jim dveře a obrnila se před výkřiky žurnalistů a náhodných zvědavců z ulice.

„Zůstaneme v kontaktu,“ řekl Frank na rozloučenou.

Jamie zavřela dveře a celou vahou se o ně opřela. Přestala vnímat, jak dlouho tam vlastně se svěšenou hlavou stojí, dokud ji nevylekala těžká ruka na rameni.

„Musíš si trochu odpočinout, Jamie.“ David ji vtáhl do náručí. „Vezmi si prášek a běž si lehnout.“

„Ne, ne, žádné prášky. Musím mít čistou hlavu.“ Ale pak si ji položila na jeho rameno a trocha tíhy z ní přece jen spadla. „Právě tu byli ti detektivové.“

„Mělas mě zavolat.“

„Chtěli mluvit se mnou a taky s Livvy.“

„S Livvy?“ Odtáhl se a pohlédl jí do očí. „Proboha, snad jsi je nenechala vyslyšet to dítě?“

„To nebyl výslech, Davide.“ Začala ji zmáhat lítost, ale i na ni byla příliš unavená. „Detektiv Brady to s dětmi umí a já jsem s ní zůstala celou dobu. Chtěli jen vědět, co viděla. Je to jediný svědek.“

„Sakra. Vždyť už ho mají pod zámekem. Byl na místě činu s vražednou zbraní v ruce a k tomu zfetovaný, jako skoro celý minulý rok.“

Při Jamiině ustaraném pohledu směrem ke schodům se zarazil. Jen klid, připomněl si. Všichni tím musejí projít co možná nejlépe v klidu. „Mají přece dostatek důkazů, aby ho zavřeli na doživotí,“ dodal tišeji.

„Teď mají i Livvyino svědectví, že ho viděla a slyšela. Netuším, co bude dál. Ani na to nechci myslet.“

„Promiň.“ Znovu si ji přitáhl blíž. „Já jen nechci, aby kdokoli z nás trpěl víc, než je nutné. Příště mě radši zavolej. Asi bysme ji taky měli zavést k dětskému psychologovi, jestli ji to nějak nepoškodilo.“

„Možná máš pravdu. Ale Bradyho má docela ráda, cítí se s ním v bezpečí.“ Na chvíli zabořila tvář do jeho krku. „Moji matku to celé dost rozčílilo. Musím za ní.“

„Dobře.“ Přejel jí dlaněmi po pažích a propletl si s ní prsty. „Pozitíří nám prý vydají Juliino tělo. Pohřeb může být další den. Začal jsem to zařizovat, jestli jsi na to připravená.“

„Ach Davide,“ řekla vděčně, „tos nemusel. Chtěla jsem tam dneska zavolat.“

„Já vím, jak sis to asi představovala. Aspoň můžu taky něco udělat. Měl jsem ji přece moc rád.“ Políbil ji na konečky prstů.

„Já vím.“

„Organizování mi jde. Taky jsem připravil zprávu pro tisk. Budou ji po nás chtít.“ Útěšně ji pohladil po zádech. „Možná bys to napsala líp, ale já myslím, že co nejjednodušší vyjádření stačí. Pak ti to dám přečíst. To ostatní můžu ale zařídit sám.“

„Nevím, co bych si bez tebe počala, Davide.“

„To nebudeš muset nikdy zažít.“ Jemně ji políbil. „Zajdi za matkou a slib mi, že si taky trochu odpočineš.“

„Slibuju.“

Počkal, dokud nevyšla do patra, a pak se zadíval prosklenými dveřmi na srocní lidí před domem. Připomněli mu supy nad čerstvou mrtvolou.

Olivie nemohla usnout, protože nebyla vůbec ospalá. Ale teta Jamie si přála, aby to zkusila, a tak tiše ležela v posteli, která jí nepatřila.

V tomhle hezkém pokoji vždycky spávala, když přišla na návštěvu. Fialkové tapety i záclony s bílými puntíky měla ráda, ale nebyl to domov.

Řekla babičce, aby s ní šla domů, že si udělají party na zahradě, dokud se maminka nevrátí. Ale babičce se zaleskly oči a přitiskla ji k sobě tak silně, až to zabořilo.

Tak už o domově radši nemluvila.

Když zaslechla hlasy z pokoje, kde teď bydleli babička s dědou, potichu vyklouzla ven. Teta povídala, že si šli taky zdřímnout, ale kdyby nespali, mohli by s ní třeba ven. Koupat se, hrát si s míčem nebo lézt po stromech.

Děda povídal, že u nich doma rostou některé stromy až do nebe. Olivie tam kdysi byla na návštěvě, ale už se na to skoro nepamatovala. Možná by jí děda mohl nějaký vysoký strom najít a ona by vylezla až nahoru a zkusila zavolat maminku. Třeba by jí slyšela, kdyby se dostala tak blízko k nebi.

Když otevřela dveře, uviděla babičku plakat. Teta jí držela za ruce. A dědeček se tvářil hrozně strašidelně. Mluvil, jako by chtěl slovy spíš sekat. Olivie se rychle přikrčila.

„Mně je jedno, proč to udělal. Jestli zešlel z drog nebo ze žárlivosti. Připravil nás o dítě. A za to musí platit každý den svého mizerného života. A stejně to nebude dost.“

„Měla přijet domů.“ Babičce dál kanuly slzy z tváří. „Když nám řekla, že jim to se Samem neklape, měli jsme si ji i s Livvy vzít na čas domů. Nemuselo to tak dopadnout.“

„Netušili jsme, že by jí mohl ublížit.“ Děda zaťal ruce do pěstí. „Kdybych to věděl, přišel bych si to s ním vyřídit sám.“

„Už to nezměníme, tati,“ promluvila Jamie znaveně, protože sama cítila část té viny. Ona věděla a neřekla nic. Julie ji o to prosila. „Teď bychom všichni našli něco, co se dalo změnit. Ale už je pozdě a musíme to prostě vydržet. Tisk...“

„Tisk ať jde do hajzlu.“

Olivie na chodbě vykulila oči. Dědeček neslušná slova nikdy neříkal. Ještě víc ji překvapilo, když teta jen mlčky přikývla.

„Jen aby oni neposlali do hajzlu nás. Tak už to chodí. Z Julie buď udělají světici, anebo děvku. Nebo obojí. Už kvůli Livvy to musíme trochu kontrolovat. V novinách začnou spekulovat, vymýšlet si historky o jejím manželství i o vztazích s jinými muži. Zvláště s Lucasem Manningem.“

„Julie nebyla žádná laciná holka,“ vyštěkla babička.

„Já vím, mami. Ale tak se to dělá.“

„Je mrtvá,“ pronesl děda ztěžka. „Julie je mrtvá. Copak to musejí ještě zhoršovat?“

Olivie začala pomalu ustupovat ode dveří. Věděla, co znamená být mrtvý. Jako když kytky zvadnou, uschnou a musejí se vyhodit. Nebo Tiffyin starý pes Casey. Hodili ho do jámy na zahradě a zaspali hlínou.

Kdo je mrtvý, ten už se nikdy nevrátí.

Couvala pozpátku chodbou a na plicích ji páliło. V hlavě jí vířily obrazy rozbitého skla a krve, obludy a rozevřených nůžek.

Pak ze sebe ten žhnoucí dech vyrázila, dala se doběhu a začala křičet.

„Maminka není mrtvá. Maminku nemůžete zahrabat do díry. Ona se vrátí. Ona se brzo vrátí.“

Utíkala pryč od hlasů, které ji volaly jménem, dolů po schodech a do haly. Začala lomcovat vstupními dveřmi, tváře smáčené slzami. Musí se dostat ven a najít strom, který sahá skoro do nebe, aby mohla zavolat na maminku.

Otevřela a vyběhla na dvorek. Byla tam spousta lidí a Livvy nevěděla, kudy dál. Všichni začali křičet najednou. Vlna jejich hlasů se přes ni převalila a začala ji bodat do uší. Přitiskla si na ně dlaně a s pláčem volala maminku.

Desítky kamer tu scénu hladově hltaly. Pásly se na jejím strachu a zoufalství.

Někdo křičel, aby to děcko nechali na pokoji. Ale reportéři se přesto jak v horečce hrnuli dopředu. Slunce odražené od čoček fotoaparátů ji oslepovalo. Viděla jen barevnou zmeť cizích tváří. Vrhaly se na ni s příkazy a otázkami.

Sem se dívej, Olivie! Sem!

Ubližoval ti tatínek?

Slyšelas, jak se rodiče perou?

Tady, Olivie. Dívej se na kameru!

Livvy omámeně ztuhla. Pak ji někdo zezadu uchopil a ona se mohla schoulit do tetiny voňavé náruče.

„Já chci maminku. Chci maminku,“ šeptala, zatímco ji Jamie pevně tiskla k sobě.

„Je to ještě dítě.“ Jamie se už neovládla a zoufale vykřikla. „Jděte všichni k čertu, vždyť je to malé děcko.“

Obrátila se zpět k domu a horlivě zavrtěla hlavou, když jí chtěli rodiče s mužem přijít na pomoc. „Ne, zůstaňte uvnitř. Nedávejte jim další příležitost. Už to stačilo.“

„Donesu ji nahoru.“ Jamiina matka už měla oči suché a klidné. „Mělas pravdu. Musíme se s nimi nějak vypořádat.“ Vtiskla Olivii polibek do vlasů a začala stoupat po schodech. Museli čelit přítomnosti, a teď byla ze všeho nejdůležitější Olivie.

Tentokrát holčička tvrdě, vyčerpaně usnula, zatímco babička bděla u jejího lůžka. Tohle, uvědomila si, je dnes její hlavní povinnost.

V méně útěšném prostředí na ni vzpomínal Frank Brady. Stále se mu vracel ten důvěřivý pohled velkých hnědých očí.

Pro Franka byl teď ze všeho nejdůležitější Sam Tanner.

I přes dlouhé hodiny v cele a abstinenční příznaky jeho vzhled téměř neutrpěl. Jako by jen ztvárňoval roli zhrzeného

milence, nevinného a trpícího, a pořád tak pohledného, že by se nad ním ženská část publika musela ustrnout.

Husté, tmavé hlasy měl rozčuchané a jasně modré oči potmělé. Díky návyku na kokain sice trochu pohubl, ale to mu jen dodávalo punc romantického snílka s vpadlými tvářemi.

Třebaže se mu rty občas zachvěly, ruce měl klidné.

Zkrvavené oblečení mu vyměnili za sepranou šedou košili a pytlovité kalhoty. Nesměl mít pásek ani tkaničky, kdyby se snad pokusil o sebevraždu. Ještě se nevzpamatoval ze šoku a drogového abstáku, takže svou situaci nevnímal příliš jasně.

Přivedli ho k výsledku do poloprázdné místnosti s béžovými stěnami, zařízené jen stolem se třemi židlemi. Dusný vzduch mohlo jen sotva osvěžit pítko s vlažnou vodou v rohu.

Frank se posadil naproti a mlčel. Tracy, opřený o zeď, si zamysleně zkoumal nehty. Z té dusné atmosféry se Samovi začala lepit košile k tělu.

„Nepamatuju si z toho víc, než jsem vám řekl,“ vyrazil ze sebe, aby prolomil to ticho. Po prvním výsledku si byl naprosťo jistý, že bude propuštěn. Že bude moci jít a zjistit, co se stalo s Julií a Olivíí.

Ach bože, Julie. Při každé myšlence na ni viděl tu krev, potoky krve.

Frank jen trpělivě přikývl. „Tak co kdybyste mi to řekl znovu. Pěkně od začátku.“

„Mám to zas opakovat? Šel jsem domů...“

„Ale vy jste tam už nebyl doma, Tannere, nebo ano?“ To se trochu nerudněji ozval Tracy.

„Pořád je to můj domov. Rozluka měla být dočasná – než vyřešíme nějaké problémy.“

„Přesně tak.“ Tracy dál studoval své nehty. „Proto vaše žena podala žádost o rozvod a zajistila si dítě do vlastní péče, proto jste měl jednou za čas vyhrazené návštěvy a koupil si ten palác na pláži.“

„To jsou jen formality.“ Samovi naskakoval na tváři střídavě ruměnc. Toužil po svojí dávce, aby se mohl víc soustředit. Proč nikdo nechtěl pochopit, jak těžké je někdy přemýšlet? „A dům v Malibu jsem koupil jako investici.“

Tracy si odfrkl, ale Frank zvedl ruku. Jako dlouholetí parťáci už měli dávno nacvičený rytmus práce. „Jen ho nech mluvit, Tracy. Přerušováním ho rozhodíš. Potřebujeme znát detaily, pane Tannere.“

„Dobře. Takže jsem šel domů,“ přejel si dlaněmi po stehnech a pocítil odpor k hrubé látce kalhot. Byl zvyklý na prvotřídní materiál a věřil, že si ho zaslouží.

„Proč jste tam šel?“

„Cože?“ Zamrkal a zatřepal hlavou. „Proč? Chtěl jsem mluvit s Julií. Potřeboval jsem ji vidět, něco si vysvětlit.“

„Byl jste na drogách?“ Frank se zeptal klidně, téměř jako přítel přítele. „Ale upřímně, Same. Pokud jde o příležitostné fetování...“ zvedl a zase spustil ramena, „nebudeme vás kvůli tomu popotahovat. Chceme jen vědět, v jakém jste byl stavu.“

Tohle Sam vždycky popíral, protože by ho to společensky znemožnilo. Lidi z branže věděli, jak to chodí, ale u diváků by to zrovna nezabralo.

Ale trochu koksu na mejdanu? V čem je problém? Vždyť o nic nešlo, to taky pořád říkal Julii, když ho kvůli tomu peskovala. Bože, Julie, napadlo ho znova a přitiskl si prsty na oči. Ona je vážně mrtvá?

„Pane Tannere?“

„Co?“ Oči, po kterých vzdychaly ženy na celém světě, zmateně zamrkaly. Byly zarudlé a nepřítomné.

„Vzal jste si něco, než jste šel za svou ženou?“ Než to mohl popřít, Frank se naklonil nad stůl. „Než odpovíte, musím vám říct, že jsme ve vašem autě drogy našli. Nechceme vás obvinít z přechovávání, ale buďte otevřený.“

„Nevím, o čem to mluvíte.“ Otřel si hřbetem ruky ústa. „To tam mohl dát kdekdo. Třeba vy.“

„Chcete říct, že jsme podstrčili falešné důkazy?“ Tracy se odrazil od zdi, chytil Sama pod krkem a nadzvedl ho ze židle. „Vážně to chcete říct?“

„Jen klid, Tracy, klid.“ Frank teď zvedl obě ruce. „Pan Tanner je jen zmatený a rozčilený. Nechtěl nás z ničeho takového obvinít, že ne?“

„Ne, já...“

„Protože to je moc vážná věc, Tannere, a vážné obvinění. Taky byste si spíš přitížil, zvláště když nám spousta lidí dosvědčí, že si občas rád šňupnete,“ pokračoval Frank, zatímco se Tracy s opovržlivým výrazem přesunul zpět ke stěně. „Ale nebudeme z toho dělat vědu. Dobře víte, že to byly vaše dávky, a já zas jasně vidím, že byste právě teď jednu moc potřeboval.“

Frank se mu upřeně zadíval do tváře. „Jste na tom bledě, Same, máte absták. Jsem fanda a vaši práci obdivuju, takže bych vám rád dal přestávku, ale vy mi nepomáháte. Čím déle budete lhát, tím se to protáhne.“

Sam bezděčně otáčel dokola svým snubním prstenem. „Hele, možná jsem si trochu dal, ale měl jsem to pod kontrolou, jasný?“ Zoufale se snažil tomu věřit. „Nejsem na tom závislý, nebo tak něco. Prostě jsem si šňupnul, než jsem šel domů, abych si pročistil hlavu.“

„A chtěl jste si promluvit se ženou,“ ponoukl ho Frank, „vyjasnit si něco.“

„Jo. Chtěl jsem ji přesvědčit, že musíme zase bydlet spolu, zbavit se právníků a harmonogramů. Chyběla mi. Obě mi chyběly. Chtěl jsem zpátky svůj život, sakra.“

„To chápu. Krásná žena a dcera. Chlap by se musel zbláznit, než by se takové rodiny vzdal bez boje. Chtěl jste urovnat spory, takže jste tam šel a mluvil s ní.“

„Ano, já... Ne, přišel jsem tam a našel ji na zemi. Prokristapána.“ Zavřel oči a zakryl si tvář. „Bože, Julie. Všude byla jen krev, krev a rozbité sklo, lampa, co jsem jí koupil k narozeninám. A ona tam v tom skle ležela. Chtěl jsem ji zvednout. Měla v zádech ty nůžky. Tak jsem je vytáhl.“

Nebo ne? Měl dojem, že je vytáhl, ale přesně si to nepamatoval. Najednou je držel v ruce, horké a polepené krví.

„Uviděl jsem Livvy. Stála tam a pak se dala na útěk.“

„A vy jste vyběhl za ní,“ dodal Frank tiše.

„Myslím..., asi ano. Málem jsem se z toho pominul. Snažil jsem se ji najít a taky toho, co to Julii udělal. Už se nepamatuju. Zavolał jsem policii.“ Podíval se na Franka. „Hned, jak to šlo.“

„Za jak dlouho?“ Tracy se odlepil od zdi a naklonil se tváří k Samovi. „Jak dlouho jste hledal dítě po domě s nůžkami v ruce, než jste se zhroutil a zavolał policii?“

„Nevím. Nejsem si jistý. Za pár minut. Deset, patnáct...“

„Ty hnusnej lháři!“

„Tracy.“

„Víš dobře, že lže, Franku. Kdyby tu holku našel, ležela by v márnici vedle svý mámy.“

„Ne, to ne,“ zhrozil se Sam. „Nikdy bych Livvy neublížil.“

„To si ale vaše žena nemyslela, že?“ Tracy bodl prstem do Samovy hrudi. „V žádosti o výlučnou péči o dítě uvedla, že se vás s ní bojí nechat o samotě. Jste na koksu, prostě ubohej parchant, a já vám řeknu, jak se to seběhlo. Uvědomil jste si, že se před vámi v tom velkém domě s děckem zamyká, protože se na vás už nemůže ani podívat. Nejspíš vás taky napadlo, že si to už rozdává s někým jiným. Kolem takové ženské se přece pořád někdo motá. Tak jste si trochu šňupnul a rozhodl se jí ukázat, kdo je doma pánem.“

„Ne, chtěl jsem si s ní jen promluvit.“

„Jenže ona nechtěla mluvit s vámi, co, Tannere? Řekla, že máte vypadnout. Že máte táhnout k čertu. Možná jste ji nejdřív jen jednu vlepil, jako tehdy večer.“

„To bylo nedorozumění. Nechtěl jsem jí ublížit. Pohádali jsme se.“

„Tak jste popadnul ty nůžky.“

„Ne.“ Snažil se vzpomínat, vyvolat si tu představu ve zmatené mysli. „Byli jsme v Livvyině pokoji. Julie by tam nůžky nenechala.“

„Byli jste dole v obýváku. Zahlédl jste je na stole, pěkně lesklé a ostré. Čapnul jste je a zatnul je do ní, protože vás odkopla. Když jste ji nemohl mít vy, tak ani nikdo jiný. To jste si myslel, ne? Že si ta čubka smrt zasloužila.“

„Ne, ne, ne, to bych nemohl, ne.“ Ale na ty nůžky v ruce si pamatoval, jak je tiskl a jak z nich kapala krev. „Miloval jsem ji. Já ji přece miloval.“

„Vlastně jste to nechtěl udělat, že, Same?“ navázal Frank trochu jemněji. „Já vím, jaké to je. Člověk může milovat ženu až k zbláznění. Ale když vás nechce poslouchat, nerozumí tomu, co potřebujete, hledáte způsob, jak ji přesvědčit. Tak to asi bylo, ne? Snažil jste se jí to vysvětlit, ale ona neposlouchala. Neudržel jste se. Drogy v tom sehrály svou roli. Prostě jste se přestal

ovládat. Hádali jste se a ty nůžky tam najednou ležely. Možná se na vás vrhla. Stalo se to dřív, než jste tomu mohl zabránit. Jako předtím, taky jste jí vlastně nechtěl ublížit. Byla to taková nehoda.“

„Já nevím.“ V očích se mu objevily slzy. „Držel jsem ty nůžky, ale až potom. Muselo to být potom. Vytáhl jsem je z ní.“

„Livvy vás viděla.“

Sam zbledl a zíral na Franka. „Co?“

„Viděla vás, Same. A taky slyšela. Proto sešla dolů. Vaše čtyřletá dcera je svědek. Na vražedné zbrani jsou vaše otisky. A všude po domě taky. V obýváku, v hale, na schodišti. Krvavé otisky na klíče do dětského pokoje. Nikdo jiný tam nebyl. Žádný lupič, jak jste se nám snažil namluvit včera. Dveře nebyly vyložené a nic nezmizelo, vaši ženu nikdo neznásilnil. V domě se tu noc vyskytovali jen tři lidé. Julie, Livvy a vy.“

„Musel tam být ještě někdo.“

„Ne, Same. Nikdo jiný.“

„Ježíši, Ježíši.“ Položil hlavu na stůl a rozplakal se jako dítě. Když se opět uklidnil, doznal se.

Frank četl podepsanou výpověď už potřetí. Pak vstal, přešel po místnosti, nalil si zbytek kávy s lógreem, kterou by i největší zoufalec považoval za šlichtu, znova si sedl a znova četl.

Když vešel jeho parťák, Frank promluvil, aniž vzhlédl. „Jsou v tom díry, Tracy. Takové mezery, že by jimi projel i ten tvůj milovaný starý cadillac.“

„Já vím.“ Tracy přešel k oprýskané lednici a bez výčitek někomu ukradl krásně zralou hrušku. Zakousl se do ní a spokojeně mružel. „Ale položil se. Celej se v tom abstáku rozklepal. A tu noc byl taky sjetej, nikdy si to nebude pamatovat krok za krokem.“

Otřel si ovocnou šťávu z brady. „Víme, že to udělal. Máme důkazy i motiv. Našli jsme ho na místě. Máme svědka, a dokonce i doznání. Svou práci jsme udělali.“

„Ale pořád na tom něco nesedí. Třeba tady, prý rozbil hrací skříňku, dětskou hrací skříňku z Disneylandu. Žádná skříňka tam nebyla. On si ty dva večery plete dohromady.“

„Je to zatracenej feťák,“ odsekl Tracy netrpělivě. „Ta jeho historka, že přišel až pak, neobstojí. Ona mu otevřela – i její sestra potvrdila, že by to udělala. Tenhle chlápek není žádnej Richard Kimble. Jednorukej mizera z televizní show. Čapl nůžky a vrazil je do ní, když se otočila zády. Padla a neměla šanci se bránit. On prostě bodal dál, zatímco se snažila odplazit stranou. Byla tam krvavá stopa. Víme, jak to probíhalo, a je mi z toho zle.“

Odhodil ohryzek do koše a šel si nalít novou kávu.

„Dělám na vraždách už sedm let,“ zamumlal Frank. „A tahle patří k těm nejhorším. Chlap, který tohle provede, musí hodně nenávidět.“ Vzdychl a promnul si unavené oči. „Prostě bych měl rád jasnější doznání, to je celé. Dobře placený právník by těch děr mohl zvesela využít.“

„Právník neprávník,“ ozval se ještě Tracy, než mohl Frank odejít, „za tohle stráví Sam Tanner zbytek svého bezcenného života v base.“

„Jasně. Ale to děcko s tím bude muset žít taky. To mě právě děsí nejvíc, Tracy.“

O případu přemýšlel také cestou domů v husté zácpě na dálnici a při jízdě tichými ulicemi úpravných domků, jako byl i ten jejich, s malými, vyschlými trávníky před vchodem.

Před očima stále viděl ten dětsky kulatý obličejík, s nezvykle dospělými očima pod výrazně tmavým obočím, a slyšel první slova, která Olivie pronesla.

Je tady netvor.

Pak zastavil na krátké příjezdové cestě a všechno se najednou zdálo být tak pozhnaně normální. Noah pohodil kolo vedle domu a manželčiny nezalité netýkavky zoufale volaly po troše vody. Bůh ví, proč je vlastně sázela. Zabíjela je s pravidelností zahradnického psychopata. Její prastarý volkswagen brouk už tu parkoval, jako vždy polepený obtisky a samolepkami s názvy protestních akcí. Celia Bradyová sbírala své kauzy jako jiné ženy kuchařské recepty.

Frank si všiml, že z něho zase kape olej, zaklel a soukal se z vozu.

To už bouchly přední dveře a naproti se mu řítíl rozčuchaný Noah s odřenými koleny a v rozedraných teniskách.

„Ahoj, tati! Právě jsme se vrátili z pochodu proti lovu velryb. Mamka má nahrávky s velrybím zpěvem. Zní to jako vesmírná invaze.“

Frank sebou trhl a postupně se smiřoval, že příštích pár dnů bude poslouchat kvílení kytovců. „Tak to asi nemáme nic k večeri, co?“

„Cestou domů jsme se stavili v KFC. Já jsem mámu ukecal. Z tý její zdravý stravy by člověk vyhladověl.“

Frank se zastavil a položil synovi ruku na rameno. „Chceš říct, že máme doma smažené kuře? Netaháš mě za nos?“

Noah se zasmál a jeho tmavozelené oči těkaly sem tam. „Celou krabici. Teda bez toho stehna, co jsem po cestě zdlábnul. Mamka říkala, že to pro jednu vydržíme, protože se budeš potřebovat jídlem uklidnit.“

„To jo.“ Bylo příjemné mít ženu, která vás tak dobře zná. Frank si sedl na schod, uvolnil si kravatu a pak přitáhl syna k sobě. „To asi budu.“

„V televizi jdou pořád zprávy o té filmové hvězdě. Juli MacBrideové. Viděl jsem tě, jak s Tracym vcházíte do toho velikého domu. A zrovna před chvílí taky ukazovali tu malou holku, jejich dceru. Vyběhla ven a vypadala strašně vyděšeně.“

Noah ten obrázek nemohl vyhnat z hlavy. Ty její velké oči, jako by se dívaly přímo na něho a prosily o pomoc.

„Páni, táto, vrhli se na ni s kamerou a ona brečela a zacpávala si uši, dokud ji někdo zase neodnesl zpátky domů.“

„Proboha.“ Frank si opřel lokty o kolena a promnul si obličej. „Ubohé děcko.“

„Co s ní vlastně bude, když je máma mrtvá a táta půjde do vězení?“

Frank si povzdechl. Noah chtěl vždycky vědět, co je co. Na jeho věčné otázky odpovídali s Celií popravdě, protože se Frank nechal přesvědčit, že je to tak správné. Měli přece inteligentního syna, který už dobro od zla rozlišoval. A navíc to byl syn policajta, pomyslel si Frank, takže se musel dovědět, kdo jsou zločinci a taky to, že ne vždycky na ně spravedlnost dosáhne.

„To nevím jistě. Ale má prima rodinu. Určitě se o ni postarají.“

„V televizi říkali, že byla v domě, kde se to stalo.“

„Ano.“

„Jú.“ Noah si poškrábal mozol na koleně a zamračil se. „Vypadala vážně vystrašeně,“ zašeptal. Chápal, že před zločinci nejsou ani děti docela v bezpečí. Jen si neuměl představit, jaké to je, bát se vlastního otce.

„Bude v pořádku.“

„Proč to udělal, tati?“ Noah pohlédl Frankovi do tváře. Obvykle tam odpověď našel.

„To se asi nikdy najisto nedovíme. Někdo řekne, že ji miloval až moc, a někdo zas, že zešílel. Že šlo o drogy, zuřivost a žárlivost. Na to zná odpověď jen Sam Tanner. A možná ani on ne.“

Frank krátce stiskl Noahovo rameno. „Tak si jdem poslechnout velryby a sníst to kuře.“

„S bramborovou kaší.“

„Synku, možná že mě dneska ještě uvidíš plakat radostí.“

Noah se tomu zase zasmál a vešel s otcem do domu. Měl ho tolik rád, že něco přece pochopil. A v noci pak slyšel, jak místo spaní přechází po pokoji. Jako vždycky, když mu nějaký případ dělal starosti.

Přiznání bylo nejen dobré pro duši, ale pro Sama Tannera také prostředek, jak se rychle vrátit do reality. Do hodiny potom, co podepsal výpověď, v níž připustil brutální a drogou ovlivněnou vraždu své ženy, se začal domáhat svých práv.

Zavolal právníkovi, kterého vinil z komplikování svých rodinných problémů, a dožadoval se, aby ho zastupoval. Tou dobou už začal tak panikařit, že si nemohl vzpomenout, k čemu se vlastně doznal.

A tak právník, jinak specialista na rodinné právo, vydal prohlášení, že doznání bylo vynuceno pod nátlakem a že má Sam nadále právo nevypovídat.

Tým obhájců měl vést Charles Brighton Smith, jednašedesátiletý lišák se lstivými očima, hřívou bílých vlasů a mozkiem jako laserový paprsek. Miloval výnosné případy a soudní bitvy s patřičným mediálním cirkusem.

Před cestou do Los Angeles stihl sestavit skupinu právníků, úředníků a psychologů. Pak nenápadně prozradil číslo a čas svého letu a dokonale připravený – i oblečený – na útok žurnalistů vystoupil na letištní plochu.

S vážnou tváří promluvil sytým, zralým hlasem operního pěvce.

„Sam Tanner je nevinný člověk, oběť tragédie. Ztratil milovanou bytost tím nejhorším možným způsobem a policie rozpoutala tohle peklo ve snaze případ co nejrychleji uzavřít. Doufáme, že se nám nespravedlnost podaří rychle napravit, aby se Sam mohl vrátit k dcerce a v klidu prožívat svůj žal.“

Odmítl říct cokoli dalšího, ani na otázky neodpovídal. Nechal své bodyguardy rozrazit dav, aby mohl projít k čekající limuzíně. Když se usadil uvnitř, byl si naprosto jistý, že média se budou z jeho příjezdu hezkou chvíli vzpomínávat.

A nemýlil se.

Když Val MacBrideová zhlédla poslední zprávu o Smithově kampani, znechuceně vypnula televizi. Je to pro všechny jen hra, pomyslela si. Pro tisk, policii i veřejnost. Jen další show, co zvedne sledovanost, prodá noviny a dostane jejich fotky na obálku.

Zneužívají její Julii. Její ubohou, zavražděnou dceru.

Ale tomu se nedalo zabránit. Julie se rozhodla žít na očích veřejnosti, a tak tam taky musela zemřít.

Toho teď chtějí využít tihle právníci. Veřejné mínění překrouť tak, aby se z vraha stala oběť. Tanner bude mučedník a Olivie jen nástroj, jak toho dosáhnout.

Ne, pomyslela si Val, tomuhle musí zabránit.

Vyšla tiše z pokoje a jen krátce pohlédla do vedlejšího. Rob seděl s vnučkou na podlaze a s hlavami u sebe něco vybarvovali.

Měla chuť se usmát a plakat zároveň. Byl to chlap jako skála, pomyslela si vděčně. I když se o něj člověk silně opíral, on zůstal pevně stát.

Nechala je o samotě a vydala se za Jamií.

Dům byl postaven ve tvaru písmene T a Jamie měla kancelář v levém křídle. Ještě před osmi lety, kdy přijela dělat sestře osobní asistentku, bydlela spolu s ní v maličkém pronajatém bungalovu.

Val si vzpomněla, jak se tehdy o svá děvčata bála. Ale jejich telefonáty, dopisy i návštěvy překypovaly nadšením, a tak neměla to srdce jim ho kazit svými obavami. Bydlely spolu celkem dva roky. Pak Julie potkala Sama a provdala se. A za ne celý půlrok se i Jamie zasnoubila s Davidem. Byl sice manažerem rockových kapel a takových věcí, ale nakonec se ukázalo, že je stejně stálý jako její Rob.

Začala mít dojem, že její dcery jsou dobře zabezpečené a šťastné. Že si našly dobré muže. Jak se jen mohla tak splést?

Raději ty marné stesky odsunula stranou a před vstupem do kanceláře zaklepala na dveře.

I tady panoval vkus a pořádek, jak to měla Jamie ráda. Obvyčejně by sem okny s výhledem na bazén proudilo slunce. Protože ale dům obléhali novináři s teleskopickými fotoaparáty, byly žaluzie stažené a lampy rozsvícené.

Jsme tu jako v kleci, napadlo Val, zatímco se na ni Jamie od telefonu spěšně usmála.

Vypadá unaveně, pomyslela si Val a zastyděla se, jak málo pozornosti své druhé dceři tyhle dny věnovala. Srdce se jí znovu zachvělo a musela se párkrát zhluboka nadechnout, aby se mohla soustředit na to, proč přišla.

„Promiň, mami,“ řekla Jamie, když zavěsila a prohrábla si vlasy. „Musím toho tolik zařídit.“

„A já ti vůbec nepomáhám.“

„Ale ano. Nevím, jak bychom to bez vás zvládli. Livvy... Nemohla bych se jí teď plně věnovat. A David toho má taky moc.“

Zašla si k malé lednici pro láhev s vodou. Její žaludek už odmítal další kávu a bolest hlavy jako by žádný prášek nedokázal utišit.

„Lidé mi sice nabízeli výpomoc, ale...“

„Tohle je rodinná záležitost,“ dokončila Val za ni.

„Ano.“ Jamie nalila vodu do dvou sklenic a jednu matce podala. Pak se posadila na kraj stolu. „U Juliina domu se začínají kupit kytky do fanoušků. Nechám je rozvézt do nemocnic. S tím mi naštěstí pomůže Lucas Manning. A taky začínají chodit kondolence. Tím se zas zabývá Juliin manažer Lou, ale i tak se musíme připravit, že jimi budeme pár týdnů zasypaní.“

„Jamie...“

„Už teď nám volají stovky lidí z oboru a...“

„Jamie,“ pronesla Val naléhavěji. „Musíme si promluvit, co dál.“

„Vždyť říkám, co bude dál.“

„Posaď se na chvíli.“ Když zase zazvonil telefon, Val zavrtěla hlavou. „Nech to být a posaď se.“

„Tak dobře.“ Jamie to vzdala, sedla si a zvrátila hlavu do křesla.

„Brzy bude soud,“ začala Val a Jamie se zase napružila.

„Na to teď nemusíme myslet.“

„Ale ano. Samův nadutý právník už se začal ukazovat v televizi. Ozývají se hlasy, že to nemohl být on. Dělají z něj obět tragédie. A nejspíš jich bude přibývat.“

„Neměla bys to poslouchat.“

„Taky už nechci,“ řekla Val rozčileně. „A nehodlám riskovat, že něco z toho uslyší Livvy nebo že ji zneužijí, jako když tuhle vyběhla ven. Chci ji vzít domů, Jamie. Co nejdřív ji odsud odvezu do Washingtonu.“

„Domů?“ Jamie se na chvíli zatmělo před očima. „Ale ona je doma tady.“

„Já vím, jak ji máš ráda. Ale to my všichni.“ Val odložila sklenici a vzala dceru za ruku. „Poslouchej mě. Takové děvčátko nemůže zůstat zavřené v domě jako za trest. Nesmí ani ven, ani k oknu, aby ji někdo na dálku nevyfotil. Takhle nemůže žít. Nikdo z nás to dlouho nevydrží.“

„To přejde.“

„Kdy? Možná to jen trochu poleví, ale rozhodně ne do soudu. Na podzim nebude smět ani do školky nebo si hrát s dětmi bez bodyguarda. Každý by na ni jen ukazoval a šuškal si. Nechci ji tomu vystavovat. Myslím, že ani ty ne.“

„Ach bože.“ Jamie celá zmatená vstala. „Chtěla jsem ji vychovávat, mami. S Davidem jsme o tom už mluvili.“

„Jak bys ji mohla mít tady? Všechny ty vzpomínky, publicita, riziko... Před tím ji musíme ochránit, ale ne tak, že ji zavřeme v domě. Jste snad s Davidem ochotni vzdát se práce, domu a životního stylu a odjet s ní, abyste se jí mohli plně věnovat? U nás bude v bezpečí. My s dědou ji před novináři ochráníme.“

Ale co já? chtělo se Jamií vykřiknout. Nikoho nezajímá, co chci a potřebuju já? To ona přece držela Livvy v náruči, když plakala, a dlouhé hodiny proseděla u její postele. „S tátou už jsi o tom mluvila?“ Hlas měla zastřený a hlavu odvrácenou.

„Dnes ráno. Souhlasí se mnou. Bude to tak nejlepší, Jamie. Vy s Davidem můžete přece kdykoli přijet a Livvy bude i vaše. Jenom ne tady, Jamie, jen ne tady.“

Když do služebny vešla Jamie Melbourneová, Frank vstal překvapeně od stolu. Sundala si tmavé brýle a nerozhodně si jimi pohazovala v rukou.

„Detektive, ráda bych s vámi na chvíli mluvila, pokud máte čas.“

„Samozřejmě. Půjdeme do naší kavárničky,“ usmál se chabě, „ale tu kávu vám nedoporučuju.“

„Však už jsem překávaná.“

„Chcete vidět i detektiva Harmona?“

„Není nutné vás zdržovat od práce oba.“ Vstoupila za ním do malé místnosti s kávovarem. „Tak mě napadlo se tady stavit, i když tak lehké to nebylo.“ Přešla ke špinavému okénku a vyhlédla ven. Alespoň tady mohla. „Před naším domem jsou pořád reportéři. Už ne tolik, ale pár se jich tam utábořilo. Možná jsem přejela toho nafoukance z Kanálu 4.“

„Toho jsem stejně nikdy neměl rád.“

Opřela se o parapet a zasmála se. Jenže najednou nemohla přestat. Smích jako by prorazil díry v její sebekontrolu. Ramena se jí třásla, jak se křečovitý smích začal měnit ve vzlyky. Držela se parapetu a kývala tělem, dokud ji Frank nedovedl k židli. Položil jí na klín krabičku s kapesníky a vzal ji za ruku.

Mlčky čekal, až se vypláče.

„Promiňte, moc se omlouvám.“ Hekticky vytahovala jeden kapesník za druhým. „Tohle jsem nechtěla.“

„Jestli to můžu říct, paní Melbourneová, čím dřív to ze sebe dostanete, tím líp. Pak to narůstá do obludných rozměrů.“

„Julie byla vždycky ta emotivnější. Všechno víc prožívala.“ Jamie se vysmrkala. „A byla krásná, dokonce i když plakala.“ Otřela si napuchlé, rudé oči. „Za to by ji člověk uškrtil.“ Opřela se do židle. „Včera jsem ji pochovala. Snažím se získat trochu nadhled, ale stejně se mi to pořád vrací.“

Povzdechla si. „Rodiče si chtějí odvézt Olivii do Washingtonu. Zažádají o svěření do péče a odvezou ji tam.“ Vzala si ještě jeden kapesník a začala ho skládat do úhledných čtverečků. „Proč vám to vlastně říkám? Chtěla jsem jít za Davidem, vyplakat se mu na rameni, a najednou jsem skočila do auta a byla tady. Nejspíš jsem potřebovala mluvit s někým mimo rodinu, kdo ale není tak úplně cizí.“

„Paní Melbourneová...“

„Klidně mi říkejte Jamie, když už jsem se před vámi takhle sesypala. I já bych vám raději říkala Franku.“

„Dobře, Jamie. Prožíváte teď moc těžké chvíle a ještě se to na vás valí ze všech stran.“

„Myslím, že má matka pravdu, co se týče Livvy.“

„Nemůžu mluvit za vaši rodinu,“ vstal a nalil si trochu vody. „Ale jako rodič,“ pokračoval, „bych chtěl své dítě asi taky ochránit před tím cirkusem, aspoň na čas.“

„Ano, rozum mi říká to samé.“ Jen srdce neví, kolik toho ještě snese. „Včera ráno před obřadem jsem vzala Livvy na chvíli na dvorek. Je chráněný vysokými stromy, docela bezpečný. Chtěla jsem si s ní o všem promluvit. Ale dneska byla naše fotografie v novinách, toho reportéra jsem ani nezahlédla. Před tím bych Livvy chtěla uchránit.“

Zhluboka se nadechla. „Musím vidět Sama.“

Frank se zase posadil. „To byste si dělat neměla.“

„Stejně ho uvidím u soudu. Budu se mu muset dívat do tváře. Chci ho vidět dřív, než to začne a než nechám Livvy odjet.“

„Nevím, jestli bude souhlasit. Jeho právník ho teď drží na řetězu.“

„Mě bude chtít vidět.“ Jamie vstala. „To si nenechá ujít. Jeho ego mu to nedovolí.“

Zařídil jí tu návštěvu, protože mu bylo jasné, že by jí stejně nezabránil.

Jamie při vyplňování listin a osobní prohlídce mlčela. Neřekla nic, ani když ji zavedl do návštěvní místnosti s prosklenou stěnou a ukázal na jednu ze stoliček. „Já půjdu ven. Nesmím s ním teď bez právníka mluvit. Budu za dveřmi.“

„Dobře. Díky.“

Při zvuku bzučáku se snažila sebou neškubnout. Za přepážku přivedli Sama.

Jamie si přála, aby vypadal strhaně a přepadle. Jak jen si dovolí, pomyslela si a zařala pěsti, působit tak nonšalantně a ne dbale? Ani ostré světlo, ani vězeňské šaty mu neubraly na dokonalosti. Možná byl jen o to zajímavější.

Když se posadil a věnoval jí dlouhý, bolestný pohled jasně modrých očí, čekala, že uslyší: Klapka! Jedem!

Dívala se na něj stejně upřeně a sáhla po sluchátku. Opakoval pohyb zrcadlově na druhé straně přepážky.

„Jsem rád, žeš přišla, Jamie. Myslel jsem, že se zblázním. Julie.“ Zavřel oči. „Ach bože, Julie.“

„Tys ji zabil.“

Prudce otevřel oči. Četla v nich šok a ublíženost. No ano, pomyslela si, byl vážně dobrý.

„Přece tomu nevěříš? Proboha, Jamie, ty nejlíp víš, jak jsem ji měl rád. Nikdy bych jí neublížil. Nikdy.“

„Už celý rok jsi nedělal nic jiného, než jí ubližoval, výčitkami, žárlivostí a drogami.“

„Půjdu na léčení. Víím, že už jsem v tom po uši. Kdybych ji poslechl, mohl jsem to mít za sebou a být v tom domě s ní. Pak by se jí nic nestalo.“

„Tys tam ale byl, a právě proto je mrtvá.“

„Ne, ne.“ Položil dlaň na sklo, jako by jí mohla projít a dotknout se jí. „Našel jsem ji. Musíš mě vyslechnout, Jamie.“

„Nemusím.“ Cítila, jak se jí zmocňuje podivný neklid. „Ani nechci. Ale poslouchej ty mě. Každou minutu a hodinu se budu modlit, abys trpěl tak, jak musela trpět ona. I tak to nebude stačit. Ať s tebou provedou cokoli. Já si to o tobě ale nechám zdát, jak sedíš zavřený v kleci, a to jediné mi možná pomůže.“

„Oni mě pustí.“ Sama se zmocnila panika a nevolnost. „Poldové nemají důkazy, tohle všechno je jen kvůli palcovým titulkům. Ale až mě osvobodí, přijdu si pro Livvy a začneme znova.“

„Livvy je pro tebe mrtvá, stejně jako Julie. Tu už nikdy neuvidíš.“

„Nemůžeš přede mnou schovávat mou vlastní dceru.“ Do očí se mu vedral nenávistný pohled. „Dostanu se ven a vezmu si, co mi patří. Tys na Julii vždycky žárlila. Vždyckys byla ta druhá. Chtělaš mít, co ona, ale to se ti nepovede.“

Neřekla nic a nechala ho zuřit. Jeho hlas jí zněl v uších jen jako nepřijemné bzučení. Ani nemrkla, když ji zasypával hanlivými výrazy.

Konečně se unavil a se zaťatými pěstmi sotva popadal dech. Promluvila velmi tiše. „Tohle je teď tvůj život, Same. Jen se roz-

hlédni. Holé stěny a mříže. A jestli se někdy dostaneš na svobodu, pak jedinež jako zlomený stařec. Jen jako polozapomenutá tvář ve filmu pro pamětníky. Na jméno si už sotva kdo vzpomene.“

Pak se poprvé usmála. „Ani Olivie ne.“

Zavěsila a klidně sledovala, jak praštil do skla a jak ho strážný přišel uklidnit. Cosi křičel, zrudl ve tváři a pak ho ostraha vytlačila ze dveří.

Když se za ním zavřely a Jamie tušila, že zámek definitivně zaklapl, zhluboka, úlevně si vydechla. Konečně začala pociťovat mír v duši.

Jakmile dorazila domů, vyběhl jí David naproti a sevřel ji pevně do náruče. „Proboha, Jamie, kdes byla? Umíral jsem strachy.“

„Promiň. Potřebovala jsem něco zařídít.“ Odtáhla se a dotkla se jeho tváře. „Jsem v pohodě.“

Zadíval se na ni pozorněji. „Ano, vidím. Ale kdes byla?“

„Něco jsem si ujasnila.“ Lehce ho políbila, rozhodnutá svěřit se mu později. „Teď potřebuju mluvit s Livvy.“

„Je nahoře. Mluvil jsem s tvým otcem, Jamie. Víím, že ji chtějí odvézt.“

Stáhla rty. „A souhlasíš?“

„Nerad, ale ano. Tady se to ještě bude dlouho ošklivě mlít. Možná bys měla odjet taky.“

„Víš, že to nejde. Musím svědčit u soudu,“ rychle pokračovala, aby ji nepřerušil, „a i kdyby mě nepotřebovali, chci to vidět. Musím. Kvůli sobě i Julii.“ Stiskla mu paži. „Jdu za Livvy.“

Pomalou vyšla po schodech. Jako by ji bolel každý krok. Zvláštní, napadlo ji, kolik toho lidské srdce vydrží. Otevřela dveře do pokojíku, který nechala vyzdobit speciálně kvůli návštěvám své neteře.

Závěsy byly stažené a světlo rozsvícené. Zase jiné vězení, pomyslela si.

Její matka seděla s Livvy na zemi. Hrály si s velkým hradem a spoustou figurek. Val vzhledla a položila ruku na dětské ramínko.

Z toho gesta Jamie vytušila, jak těžké pro její matku to rozhodování je, a pokusila se proto o úsměv.

„Copak to tu máte?“

„Strejda David mi koupil hrad,“ vysvětlovala Olivie nadšeně. „Je tam král s královnou, princezna, drak, prostě všechno.“

„Ten je ale krásný.“ Drahoušek David, uvědomila si Jamie a posadila se k nim. „Tohle je královna?“

„Hm. Jmenuje se Úžasná. Vid', babi?“

„Jasně. A král je Moudrý a princezna Líbezná.“

Zatímco si Olivie hrála, Jamie se obrátila k Val. „Možná bys mohla zajít dolů pro čerstvou kávu.“

„Jistě.“ Val pochopila a na chvíli vzala dceru za ruku.

Když osaměly, Jamie dítě tiše pozorovala.

„Livvy, vzpomínáš si na ten obrovský les, kde stojí babiččín dům? Na ty velké stromy, potoky a květiny?“

„Ne, byla jsem tam už dávno. Maminka říkala, že tam zase pojedeme a že mi ukáže ta nejhezčí místa.“

„A chtěla bys tam zajet? Do babiččina domu?“

„Na návštěvu?“

„Bydlet. Myslím, že bys mohla dostat stejný pokoj, ve kterém bydlela maminka jako malá holčička. Je to starý, velký dům přímo v lese. Vítr tam kolébá stromy a ty vzdychají a skřípou.“

„Jako v pohádce?“

„Ano, je tam kouzelně. Modré nebe a v lese zelené světlo a měkký mech.“

„A maminka pojedede taky?“

Ano, pomyslela si Jamie znova, kolik toho jen srdce snese, aniž přestane bít. „Jedna její část odtamtud nikdy neodjela. Uvidíš místa, kde jsme si jako malé hrávaly. Děda s babičkou se o tebe dobře postarají.“

„A je to daleko?“

„Zase tak ne. Přijedu za tebou.“ Přitáhla si Olivii na klín. „Jak nejčastěji to půjde. Vyrazíme na procházku, budeme se brouzdat potokem, dokud nás babička nezavolá na koláčky a horkou čokoládu.“

Olivie si položila tvářičku na tetino rameno. „A netvor mě tam nenajde?“

„Ne.“ Jamie ji k sobě přitiskla. „Tam budeš vždycky v bezpečí. Slibuju.“

Bohužel ne všechny sliby jsou splnitelné.

Deštný prales Olympic, 1987

Ve třinácti letech byla Olivie vytáhlé děvče s hřívou medově zbarvených vlasů. Oči téměř stejného odstínu rámovaly dlouhé řasy a výrazné tmavé obočí. To léto už se netoužila stát princeznou na hradě, ale spíš badatelem, veterinářkou nebo zálesákem.

Hluboký les se svými stíny a vůněmi se stal světem, který zřídka opouštěla. Často v něm pobývala sama, ale ne osamělá. Dědeček ji naučil, jak vystopovat jeleny, jak klidně čekat, až kolem majestátně projdou samec nebo laň s kolouchem.

Uměla pojmenovat stromy, květiny, různé druhy mechů a hub, třebaže na ně neměla tak šťastnou ruku, jak Val doufala.

S babičkou trávily tiché dny rybařením, a tak se naučila trpělivosti. Ráda na sebe vzala část povinností na chatě a v kempu, které MacBrideovi v Olympicu vlastnili a provozovali už druhou generaci.

Směla se toulat po lese, koupat v potoce a slézat kopce, ale jen k hranici jejich pozemku. Tak pochopila, že svoboda má své meze.

Do Los Angeles se za celých osm let nevrátila. Z domu v Beverly Hills si pamatovala jen vysoké stropy, blýskavé podlahy, barvy a květiny kolem bazénu s průzračnou vodou.

Během prvních měsíců u babičky se ptala, kdy se vrátí domů, kdy přijede maminka a kde je tatínek. Ale babička pokaždé pevně stiskla rty a v očích se jí zaleskly slzy.